

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Spoken op Marshy Manor

Nr 2066

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Spoken op Marshy Manor

HOOFDSTUK I.

HET TESTAMENT VAN EEN ZONDERLING

In de White Friar Street, dicht bij Temple-Bar, staat het huis van Notaris Temworth, een der oudste gebouwen in deze zeer oude straat, waar merendeels rechters, advocaten, geneesheren en notarissen wonen.

Hij is een ouderwetse man en vindt het huis, waar zijn grootvader en zijn overgrootvader hebben geleefd, ook goed genoeg voor hem zelf.

Bovendien ligt het juist in de wijk, die hem past: de wijk van het Recht en van de Geneeskunde.

Notaris Temworth is sedert jaren weduwnaar en zijn enig gezelschap bestaat

in zijn oudste dochter, die ongetrouwd is gebleven, een huishoudster, die reeds als jong meisje in dienst bij zijn moeder was en een huisknecht, bijna even oud als zijn meester, dat wil zeggen, omstreeks zeventig jaar.

De brave notaris had de oude man reeds herhaaldelijk aangeboden hem met een behoorlijk pensioen zijn laatste jaren in rust en in vrijheid te laten doorbrengen, maar steeds had Harlet hem met tranen in de ogen bijna gesmeekt, hem toch niet weg te zenden.

Het was op een middag in het midden van October, dat notaris Temworth voor

zijn schrijftafel zat, die dicht bij een der ramen van zijn grote ouderwets gemeubelde werkkamer geplaatst was. Hij was verdiept in de lezing van Tacke-ray's « Kermis der ijdelheid ».

Maar eindelijk wierp de notaris het boek neer, trommelde enigszins ongeduldig met zijn vingers op het tafelblad, haalde zijn horloge te voorschijn en bromde voor zich heen:

— Het is precies drie uur en ik kan dus nog geen aanmerking maken!

Hij had deze opmerking nauwelijks geuit, of in de vestibule klonk het holle geluid van de huisbel.

De notaris hoorde hoe Marlet kwam aansloffen om de huisdeur te openen.

Nog verliep er enige tijd en daarop trad de oude bediende het vertrek binnen en zei op de gedempte toon, die hij reeds veertig jaren in dit heiligdom gebruikt had:

— Neem mij niet kwalijk mijnheer, daar is mijnheer Harry Dorset.

De notaris stond op, klapte het boek dicht en zei:

— Laat mijnheer aanstonds binnenkomen!

Marlet verwijderde zich weer en liet een ogenblik later, maar nu door een andere deur, die met de wachtkamer in verbinding stond, een jonge man binnen, waarna hij de deur weer geruisloos achter hem dicht deed.

De bezoeker was omstreeks vijf en twintig jaar. Hij had een smal, bleek gelaat en donkere ogen, die enigszins onrustig om zich heen keken. Zijn slanke vingers waren uitstekend onderhouden en het was duidelijk te zien, dat hij geen zware handarbeid verrichtte. Hij droeg een eenvoudig costuum, hetwelk onmiddellijk zijn herkomst uit een confection-winkel verried.

De bezoeker was bij de deur blijven staan, een weinig besluiteloos en trad nu op Temworth toe, met de woorden:

— U hebt mij geschreven, mijnheer Temworth, dat u mij heden om drie

uur zoudt verwachten. Hier ben ik.

— Ik zie met genoegen, mijnheer Dorset, dat u een man van de klok bent. Dat was iets, dat uw oom Richard Chelsea zeer op prijs stelde.

Hij had een stoel bijgeschoven en nu nam Dorset plaats en keek de notaris in gespannen aandacht aan.

Deze was naar een loketkast gegaan en had daaruit na enig zoeken een groene map genomen, zorgvuldig dichtgebonden, welke hij nu voor zich op tafel legde.

Daarop nam hij zelf plaats, wendde zich tot de jonge man en keek hem een ogenblik scherp aan.

— Gevoelt u zich niet helemaal goed, mijnheer Dorset? vroeg hij.

— Ik gevoel mij inderdaad niet geheel zoals het moet, mijnheer Temworth, antwoordde Dorset. Ik heb het laatste jaar wat al te hard gewerkt en ik geloof, dat mijn zenuwen een beetje in de war zijn.

— U studeert in de rechten?

— Ja, mijnheer Temworth, en ik hoop over twee jaren afgestudeerd te hebben.

De notaris wierp zijn bezoeker een snelle, onderzoekende blik toe.

— Nog twee jaren? vroeg hij. Dat is zeer lang! Ik weet niet of u wel...

— Of ik het zou kunnen volhouden? vroeg de jonge man met een vage glimlach. Maar ik wil doorzetten en ik behoef er geen geheim van te maken, waarom ik dat wil! Ik ben verloofd met het liefste meisje ter wereld, met Elena Collard en ik verlang er innig naar, haar als mijn vrouwtje in mijn woning binnen te leiden.

— Misschien zal uw wens eerder vervuld worden, dan u gedacht hebt, mijn vriend, hernam Temworth op ernstige toon.

Hij maakte de banden van de map los, nam er een grote, gele, met vijf zegels gesloten enveloppe uit en liet aan

zijn bezoeker zien, dat deze zegels ongeschonden waren.

Daarop hernam hij:

— Uw oom heeft een groot fortuin nagelaten en heeft u onder zekere voorwaarden tot enig erfgenaam benoemd.

— Wat? Zou ik de enige erfgenaam zijn? zei Dorset.

— Zoals ik zeg. Maar ik herhaal, er zijn voorwaarden aan verbonden. U zult het trouwens aanstonds zelf horen.

De notaris had een scherp vouwbeen genomen en opende nu langzaam en voorzichtig de gele enveloppe.

Hij haalde daaruit weer twee kleine documenten, eveneens verzegeld en stak ze aan Dorset toe.

Op de ene enveloppe stond te lezen: « Door Notaris Temworth voor te lezen aan mijn neef Harry Dorset » en op de andere: « Door Notaris Temworth te openen op middernacht van het volgende jaar ».

Verwonderd gaf Harry Dorset de beide enveloppen weer terug.

Met secure langzaamheid opende de notaris de tweede enveloppe en haalde er een papier uit, dat met een fijne hand beschreven was. Notaris Temworth kuchte enige malen, zoals alle notarissen kuchen vóór zij een belangrijk stuk voorlezen en begon toen:

« Waarde Neef! Nu ik mijn einde voel naderen en de dag van morgen mij de dood kan brengen, wend ik mij tot u, de enige van de gehele familie, voor wie ik nog iets als vriendschap heb gevoeld. Gij zijt een braaf man, gij hebt steeds hard gewerkt, ofschoon uw gezondheid niet al te goed was in de laatste tijd en gij hebt mij steeds een warm hart toegedragen, ofschoon gij, evenals alle anderen, in de mening hebt verkeert, dat ik slechts een zeer matig fortuin bezat. Ook is het waar, dat van mijn drie zusters uw moeder mij het lief-

ste was. De broeders hebben meestal niet bijzonder veel om mij gegeven! Nu nadert het uur van afrekenen en ik wil u zeggen, dat ik u heb uitverkoren om mijn fortuin te erven. Maar ik ken het leven en ik knoop er een voorwaarde aan vast. Gij lijkt mij wat zwak, niet alleen van lichaam, maar ook van karakter en dat mag niet zijn in een man, die zich een plaats in de wereld wil veroveren. Die moet een sterk, door niets aan het wankelen te brengen karakter en een vaste wil hebben, die moet het leven durven aanvatten en voor geen dood of duivel bang zijn. Welnu, ik wil u op de proef stellen en zien of gij het geld waard zijt, hetwelk ik u wil nalaten, maar welks bedrag gij niet te weten zult komen, vóór notaris Temworth, mijn enige vriend, u dat zal hebben medegedeeld, op het daartoe vast te stellen tijdstip.

» Gij weet, dat ik een oud landhuis bezit, dichtbij Canterbury, aan de grens der moerassen en dicht bij de monding van de Theems gelegen. De dwaze bevolking zegt, dat het in dat oude huis spookt. Ik twijfel er aan, maar gij zelf zult het moeten onderzoeken, want ik wens dat gij, op dezelfde dag, waarop u mijn laatste wil zal worden voorgelezen, u naar dat landhuis begeeft, en daar een vol jaar woont, slechts in gezelschap van een bediende. Om in uw onderhoud te voorzien, zal ik u een klein jaargeld doen uitbetalen, voldoende om daar te kunnen leven. Gij kunt er jagen en vissen en werken. En ook wachten! Gij zijt nog jong en als gij wilt blijven doorstuderen, zoudt ge toch niet dan over enige jaren hebben kunnen trouwen. Ik stel u thans in staat, dat reeds over een jaar te doen als gij sterk zijt.

» In het oude landhuis bevindt zich een vertrek, waarin gij volstrekt niet

moogt binnentreden. Het is verzegeld door notaris Temworth, mijn vriend, en slechts hij weet wat het bevat. Handelt gij tegen mijn bevel, dan verliest gij onherroepelijk hetgeen ik u had toebedacht. Gij hebt nu slechts te kiezen. Zijt gij sterk, dan is uw fortuin gemaakt, na een jaar van beproevingen in dat eenzame, afgelegen huis. Zijt gij zwak, dan zal het leven voor u waarschijnlijk een aaneenschakeling blijven van kleine zorgen, die te zamen een grote vormen, en die u het leven ondragelijk maken. Juist een jaar nadat gij 't huis zult binnentreden, te middernacht, zal notaris Temworth de kamer ontzegelen en gij zult er mogen binnentreden en kennis nemen van de inhoud. En spookt het werkelijk in het oude huis, dan hebt gij niet anders te doen, dan u een man te tonen! Verlaat gij het gedurende het jaar van uw proeftijd langer dan drie dagen achtereen of in het geheel meer dan veertien dagen, dan zijt gij eveneens uw aanspraken op mijn erfenis kwijt.

» Misschien vindt gij het dwaas en onredelijk wat ik hier heb neergeschreven, maar later zal 't u blijken, dat ik goed gezien heb en dat ik slechts uw karakter heb willen sterken. Ik ben zeker, dat M. Temworth u gaarne met alles ten dienste zal zijn. Maar gij zult wel begrijpen, dat hij mijn geheim, dat nu tevens het zijne is geworden, streng moet bewaren. Ik dank u voor uw genegenheid en ik hoop, dat gij zo gelukkig zult worden als gij verdient. Toon u een man, wees sterk en uw toekomst is verzekerd! Wenst gij niet op mijn voorwaarden in te gaan, dan heeft notaris Temworth mijn instructies.

RICHARD CHELSEA > .

De notaris liet de brief langzaam zakken en wierp een doordringende blik op Harry Dorset, die zwijsend, met bleek

gelaat en gebogen hoofd had toegelusterd.

Enige tijd heerste er een stilzwijgen in het vertrek. Toen vroeg Temworth op zachte toon:

— Wat denkt u ervan? Zoudt u het scheen en ogenblik in beraad te staan. aandurven?

Dorset hief langzaam het hoofd op en in plaats van rechtstreeks te antwoorden vroeg hij:

— Kent u het huis, mijnheer de notaris?

— Ja, ik ben er enige malen geweest, in de loop van de laatste jaren, toen ik nog wat beter te been was, om er met uw oom op houtsnippen en wilde ganzen te jagen.

— Eris het werkelijk zulk een oud somber huis als hij zegt?

— Ja, het is allesbehalve vrolijk! Het ligt in een weinig bewoonde streek en zoals uw oom in zijn brief zegt, aan de zoom der grote moerassen, enige kilometers van de spoorweg van Londen naar Dover.

— En dat spoken? vroeg Dorset met een vage glimlach.

— Ontwikkelde mensen geloven daar natuurlijk niet aan, zei hij. Maar de boeren uit die streek verzekeren, dat het er niet pluis is en dat zij daar bewijzen van hebben!

— Staat het huis reeds lang leeg?

— Een jaar of vijf! Een paar dagen vóór zijn overlijden is uw oom er met mij geweest, om er te doen, waarvan in de brief sprake is.

— Het huis is zeker erg bouwvallig?

— De omgeving van Canterbury en Faversham is natuurlijk geen Londen en het oude landhuis is geen hotel aan het strand! Maar als gij veel boeken meeneemt en hard werkt, nu en dan wat jaagt, dan kan ik waarlijk niet inzien, waarom u het daar niet een jaar zoudt kunnen volhouden.

— Maar Elena?

— Als zij zelve wil, kan zij u natuurlijk nu en dan komen bezoeken, maar van trouwen zal natuurlijk in dat jaar niets komen! Wat gij als man kunt verduren, daaraan zoudt ge geen vrouw mogen blootstellen.

Weer viel een zwijgen in het grote vertrek. Dorset scheen in diepe gedachten verzonken te zijn. Maar eensklaps hief hij met een ruk het hoofd op, sprong overeind en riep uit:

— Welnu, ik wil het er op wagen! Naar de duivel met alle spoken en geestverschijningen!

— En het verzegeld vertrek? vroeg de notaris glimlachend.

— O, ik ben geen echtgenote van Blauwbaard! riep de jonge man uit. Ik zal tonen, dat ik sterk ben en mijn nieuwsgierigheid kan bedwingen!

Temworth stak Dorset de hand toe, en schudde haar krachtig.

— Ik wist wel, dat u dat antwoord zoudt geven. U bent toch een man en geen klein kind. Een jaar heeft slechts 365 dagen en die zijn spoedig genoeg om. Ik zal mij aanstonds reisvaardig maken, want ik breng u weg.

— Vandaag reeds?

— Nog vandaag. Ik geef u slechts enige uren om 't bericht aan Miss Elena Collard over te maken en daarna komt u aanstonds weer naar hier, na uw koffer te hebben gepakt en naar het Victoria-station te hebben gezonden. U moet nog hedennacht op Marshy Manor slapen, en vandaag over een jaar, als de klok middernacht slaat, zullen wij de kamer met de zegels binnentreden.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES' RENTMEESTER BRENGT BERICHTEN

Maanden en maanden waren sedert deze gebeurtenissen verlopen.

Het was reeds September geworden en het was nog verrukkelijk weer.

Omstreeks tien uur in de ochtend zat John Raffles in zijn fraai gemeubelde werkkamer van een groot huis in de Cromwellstreet.

Raffles had een groot register voor zich liggen en rookte, in afwachting van zijn rentmeester, een zijner geliefkoosde Egyptische sigaretten.

Toen werd er aan de deur geklopt en

Gaston, de oude kamerbediende, kondigde 't bezoek van Jetteridge, de rentmeester, aan.

Een ogenblik later trad een man binnen, in de kracht van zijn leven, met een gebruid gelaat, hetwelk er van getuigde, dat hij het grootste gedeelte van zijn leven buitenshuis doorbracht.

Hij was een groot en stevig gebouwd man, die zich in het weelderige vertrek allesbehalve op zijn gemak scheen te gevoelen. Maar Raffles wist zijn verle-

genheid spoedig te overwinnen en wel-dra waren de twee mannen over een aantal papieren gebogen.

De afrekening nam niet veel tijd in beslag, Raffles deed het geld in een stalen kistje en schreef enige kwitanties, welke Jetteridge zorgvuldig in zijn portefeuille stopte.

Daarop schoof Raffles hem een kistje sigaren toe en liet zich achterover in zijn stoel vallen.

— En vertel mij nu eens wat nieuws van de streek, Jetteridge, begon hij.

— Er valt niet veel bizonders te vertellen, Mylord, antwoordde de rentmeester, tenminste niet wat betreft de onmiddellijke nabijheid.

— Is er dan verderop iets voorgevallen, wat het vertellen waard is?

— Misschien acht u 't volstrekt niets bizonders, Mylord, maar ik wil het u toch mededelen. Bijna een jaar geleden is er iemand in Marshy Manor, dat bijna vijf jaren had leeggestaan, binnengetrokken, geheel alleen, als men zijn bediende, een oude man, niet meerekent. Dat was op zichzelf al zonderling genoeg; niemand kende die heer. Het bleek evenwel, dat hij een neef was van de vorige eigenaar, mijnheer Richard Chelsea.

— En is dat iets bizonders Jetteridge? vroeg Raffles met een spottend lachje.

— U weet natuurlijk, dat Faversham nauwelijks 20 minuten sporens verwijderd is van Canterbury, waar iedere week markt is. Ik kom daar bijna steeds, om eens te zien, of er geen vet stuk vee te kopen is en hoor dan wel eens een en ander van de boertjes uit Faversham. Nu hadden zij mij al lang van te voren verteld, dat het in dat oude huis spookte, maar in de afgelopen maand moet het al bijzonder erg geweest zijn.

— Maar dat is ook oud nieuws, mijn beste Jetteridge, riep Raffles lachend

uit. Er is toch niemand die aan die praatjes gelooft, behalve de boeren.

— Dat is het juist, Mylord; er schijnt iemand te zijn, die er wel degelijk aan geloofd en dat is niemand anders dan de bewoner van het huis zelf, mijnheer Harry Dorset.

— Zeker een oude paai, half-kinds?

— Integendeel, Mylord nog heel jong. Zo iets van 25 jaar.

Raffles had zich opgericht en keek zijn rentmeester aandachtig aan. Zijn belangstelling scheen gewekt te zijn.

— Een krachtige, jonge kerel van 25 jaar, die aan spoken gelooft? Dat is inderdaad merkwaardig. En komt hij daar rond voor uit?

— Wel, Mylord, er valt niet voor uit te komen, want de boeren zeggen, dat iedereen die ogen in het hoofd heeft, het kan zien. En ik verzeker u, dat de jonge mijnheer Dorset het zich blijkbaar erg aantrekt; ik ontmoet hem wel eens, als ik in de buurt van het oude landhuis moet zijn en hij ziet er miserabel uit. Ik bemekte direct na zijn komst, dat hij geen robuuste kerel was, nog al aan de magere en bleke kant, maar nu loopt hij rond met ingevallen wangen en een blik in zijn ogen, die iemand bang zou maken. Hij lijkt wel mensenschuw geworden te zijn en zijn oude bediende is de enige met wie hij omgang heeft.

— Heeft hij in het geheel geen bezoeken afgelegd?

In het begin reed hij wel eens naar zijn bureu, waarvan de dichtsbijzijnde toch altijd nog op een half uur van Marshy Manor woont, maar daaraan doet hij sinds enige tijd ook niet meer.

— Dat is eigenaardig.

— De jongeman was zenuwachtig, dat is waar, en wat hij daar gezien heeft in of bij het oude huis schijnt hem geen goed te hebben gedaan.

— Is hij ongetrouwd?

— Ja, hij is verloofd en zijn meisje komt hem nu en dan bezoeken.

— Waarmee brengt hij de tijd door?

— Zijn bediende zegt, dat hij bijna de gehele dag leest, of schrijft in zijn dagboek en nu en dan gaat hij ook wel uit om te jagen.

— Maar als het hem daar niet bevalt, waarom verlaat hij dan dat oude huis niet? vroeg Raffles.

— Dat heeft men zich daar in Favershams ook al eens afgevraagd, maar niemand schijnt er het fijne van te begripen. Het is duidelijk, dat het verblijf hem daar zeker geen goed doet en toch blijft hij er wonen.

— Eigenaardig, mompelde Raffles voor zich heen. En dan die spoken! Ik geloof dat ik daar bepaald eens onderzoek ga doen. Wie weet wat voor merkwaardige dingen daar te beleven zijn. Op welke wijze manifesteren zich die spookachtige verschijnselen?

— O, op verschillende manieren, Mylord. Als het middernachtelijk uur geslagen is, hoort men, nu eens hier, dan eens daar, ontzettende gillen in het oude huis. En niemand weet wie zo gilt en schreeuwt. De eerste maal moet M. Dorset in zijn slaap verrast, zijn opgesprongen om de oude bediende te wekken, maar hij vond hem al wakker en met bleek gezicht en ten berge gerezen haren op zijn bed zitten, trillend over al zijn leden. Ook hij had waarschijnlijk het gruwelijk geluid gehoord. Zij gingen beiden op onderzoek uit, maar zij vonden niets, absoluut niets.

— Maar ook moeten er wel andere geluiden vernomen worden, huiveringwekkende zuchten en een eigenaardige, zachte muziek, als van een harp.

— Waren er geen zichtbare verschijnselen? vroeg Raffles, die vol aandacht geluisterd had.

— Zeker. Ten minste wanneer men de boeren geloven mag. Die houden stijf en sterk vol, dat zij een vrouw, van top tot teen in het wit gekleed en met een zeer lange sleep, het gelaat door een sluier bedekt, over de takken

der hoge bomen rondom Marshy Manor hebben zien lopen, alsof zij zich op de begane grond bevond. U begrijpt mij goed? Zij liep, zo zeggen zij, dwars door de kruinen van de bomen heen en zij straalde een zonderling licht uit.

— En zou men dat uit het oude huis ook hebben moeten zien?

— Zonder twijfel. De oude bediende zegt trouwens, dat hij het gezien heeft. De zwevende vrouw was er eensklaps, schreed langzaam over de takken, nu eens hoog, dan eens laag en verdween eensklaps weer, alsof zij in nevelen oploste. Soms kroop er ook een afzichtelijk, reusachtig wezen, dat het midden hield tussen een afzichtelijke aap en een beer, tegen een der bomen op en bleef roerloos, met zeer grote, groenglanzende ogen naar het oude huis staren. De boeren zeggen dat die ogen zo groot zijn als een vuist en dat men het bloed in zijn aderen voelt verstijven, als men ze tussen de bladeren ziet schitteren.

— En zijn die zonderlinge dingen door meer dan enkele personen gezien?

— Minsten een paar dozijn boeren zouden wel onder ede durven verklaren, dat zij het met eigen ogen gezien hebben.

— Merkwaardig, mompelde Raffles ten tweede male. Daar moet ik het mijne van hebben.

— Ik denk, dat ik morgen met mijnheer Brand maar eens naar Canterbury kom, ten einde een kijkje te kunnen nemen op mijn landgoed en dan kunnen wij tegelijkertijd eens een bezoek brengen aan mijnheer Dorset. U moet weten, dat ik bijzonder veel belang stel in alles wat bovenaards of bovennatuurlijk heet te zijn.

— Ik zal zorgen, dat alles voor uw komst in gereedheid is gebracht, Mylord.

Jetteridge stak zijn papieren weer bij zich, maakte een buiging voor Zijne Lordschap en verliet het vertrek.

Een snelle auto zou hem aanstonds weer naar Canterbury terugbrengen. Nog lang nadat de deur achter zijn bezoeker was dichtgevallen, bleef Raffles midden in het vertrek, in gedachten verdiept, staan.

Toen ging hij hoofdschuddend naar zijn schrijftafel toe, drukte op de knop van een kleine elektrische schel, die onder aan het blad bevestigd was en zeide tot Gaston, die een ogenblik later binnentrad:

— Vraag eens, of mijnheer Brand zo goed wil zijn even bij mij te komen.

De oude bediende verwijderde zich en even later trad Charles Brand, de trouwe metgezel van de Grote Onbekende, een jonge man met een blozend gelaat en helderblauwe ogen, het vertrek binnen.

— Heb je mij laten roepen, Edward? vroeg hij.

— Ja, Charles. Heb je het druk?

— Ik was bezig met het bijhouden

van mijn registers, maar ik ben bijna gereed. Heb je iets bijzonders?

— Niets anders dan dat wij een bezoek gaan brengen aan een spookhuis.

— Een spookhuis? herhaalde Brand verwonderd. Hier te Londen?

— Neen, te Faversham, of althans dicht in de buurt. En Raffles vertelde Wat hij zopas vernomen had.

— Dat is zeer vreemd. Ik wist niet, dat een jonge man zich door zulke dingen zenuwachtig kon laten maken.

— Het is voor mij ook iets nieuws en ik wil er het mijne van hebben. Je weet, dat al het geheimzinnige mij aantrekt; hier schuilt bepaald iets meer achter.

— Gaan wij met de auto?

— Dat lijkt mij het beste. Voor zover ik weet, gaat er pas over een uur of vier weer een trein.

— Ik zal zorgen, dat ik over een half uur present ben.

HOOFDSTUK III.

DE KENNISMAKING

Raffles was er de man niet naar om te talmen met de uitvoering van een eenmaal genomen besluit.

Een half uur, nadat dit gesprek had plaats gehad, suisde een krachtige toerwagen over de brede straatweg, die van Londen naar Dover voert.

Achter het stuurwiel zat een man van

reusachtige lichaamsbouw, Henderson geheten, de trouwe bediende van Lord Aberdeen en die hem reeds bij tal van gevaarlijke avonturen terzijde had gestaan.

Achter de auto, een ouderwetse, maar geruislopende wagen van het wereldberoemde merk Rolls Royce, was een

grote reiskoffer bevestigd, die in een ommezien door de chauffeur gepakt was. Bestuurd door de vaste hand van de reus, snelde de auto door het Graafschap Kent.

Zij hield niet op vóór de steden Chatham en Rochester, die onmerkbaar in elkaar overgaan en waar Charles Dickens op zijn landgoed, Gads Hill Place, heeft gewoond, bereikt was, waar de lunch gebruikt zou worden in The Bull Inn, het grote hotel-restaurant, dat Dickens in zijn Pickwick Papers onsterfelijk heeft gemaakt.

Daarna werd de tocht voortgezet en ruim een uur later reed de auto de kustplaats Faversham binnen, gelegen aan een splitsing van de spoorweg, waarvan een tak naar Dover gaat en de andere, de noordelijke, de kustlijn volgt tot aan Margate.

Er valt weinig bizonders te zien aan Faversham, ofschoon het ongetwijfeld een oud stadje is. De reizigers hielden zich er dan ook niet op, maar reden aanstonds door, langs de weg naar Canterbury.

Omstreeks een half uur gaans van laatstgenoemde plaats lag het landgoed van Lord Aberdeen. De auto sloeg een zijweg in, welke zij een kwartier lang volgden en bereikten eindelijk een fraai landhuis, op de top van een lage heuvel gelegen en waarvan men een onbelemmerd uitzicht kon genieten over een gedeelte van het omringende land.

Een man kwam snel toelopen, om het hek te openen, het was Jetteridge, de rentmeester van Lord Aberdeen, die reeds een half uur geleden vertrokken en zo juist aangekomen was.

— Het spijt mij, dat ik nog niemand tot uw beschikking kan stellen, Mylord, riep hij uit, maar daartoe was de tijd te kort. Ik zal zorgen, dat u morgen althans op een bediende kunt rekenen.

— Dat is volstrekt niet nodig, beste Jetteridge, zei Raffles. Wij blijven waarschijnlijk niet lang en Henderson is vol-

komen voldoende om ons te bedienen. Wij zullen hier weinig mensen ontvangen, daar wij ook niet van plan zijn veel bezoeken af te leggen. Wij hebben onze geweren meegebracht, onze hengels en onze waterlaarzen en wij zullen liever onze tijd besteden aan een weinig sport, dan aan onze medemenssen.

— Zoals u wilt, Mylord. Ik heb in ieder geval alle leveranciers van Canterbury, die hier hun artikelen komen brengen, gewaarschuwd, dat u bent aangekomen en Henderson zal wel voor het overige zorgen.

— Laat dat maar gerust aan hem over. Wij gaan ons aanstonds een weinig verfrissen en dan mijnheer Harry Dorset eens opzoeken. In die tijd kunt u de kamers wat in orde laten brengen, want ik weet niet of wij reeds heden avond weer vertrekken.

De twee mannen gingen het huis binnen om zich te verkleden, ten einde hun voorgenomen bezoek aan de zonderlinge kluizenaar van Marshy Manor te gaan brengen.

De auto kwam weer voor en in snelle vaart reed Henderson, die hier de weg voortreffelijk kende, de wagen langs de smalle grindwegen, dwars door het moeras naar het oude, sombere huis.

De wagen stond stil voor een laag houten hek met puntige stijlen en dat blijkbaar slecht onderhouden was.

Achter dit hek strekte zich een soort erf uit, dat omzoomd was door een tiental zware olmen. Tussen deze bomen heen schemerde de voorgevel van het huis, dat zeer laag was, met slechts een enkel verdieping en een hoog spits dak. De muren waren oorspronkelijk wit gekalkt geweest, maar door de invloed van weer en wind hadden zij een vaalgrijze kleur aangenomen. De ramen leken grote, donkere gaten, waartoe de omstandigheid bijdroeg, dat de muur zeer dik was en de vensters zich in een soort nis bevonden. De lage voor-

deur was groen geschilderd en gewelfd en voorzien van een koperen klopper.

De drukkende stilte, die hier heerste, maakt een oneindig naargeestige indruk. Niets liet zich horen noch in, noch om het oude huis, dat scheen te slapen.

Raffles was uit de wagen gestapt en had het kleine hek in de omheining geopend. Hij liep langs het smalle klinkerpad op de huisdeur toe en liet de koperen klopper vallen, die met een hol, dreunend geluid op het verveloze hout viel.

Het duurde tamelijk lang, voor zich daarbinnen langzame voetstappen lieten horen. Toen werd de deur op een kier geopend en een bleek oud gelaat, waarin de ogen schenen te knippen tegen het heldere daglicht daarbuiten, werd zichtbaar.

Het behoorde toe aan de oude bediende van Harry Dorset.

Hij was gekleed in een donkere livree, zonder enige versiering.

De oude man nam Raffles enige tijd zwijgend op en vroeg toen op doffe toon:

— Wat wenst mijnheer?

— Is uw meester, mijnheer Dorset thuis?

— Hij is thuis, mijnheer, maar...

— Hij zal mij toch wel willen ontvangen? Ik ben een zijner burens, Lord Aberdeen, van Kastanhof. Ik ben met mijn vriend juist aangekomen, wij zijn van plan enige dagen te blijven. Mijn rentmeester deelde mij mede, dat mijnheer Dorset hier sedert enige tijd woont en ik acht het een aangename plicht, hem als buurman mijn opwachting te komen maken.

Nog een ogenblik scheen de oude man te aarzelen. Toen opende hij de deur wat verder, keek het smalle pad langs naar de fraaie auto, die voor het hek stond en zei weifelend:

— Ik zal mijn meester uw bezoek gaan aankondigen, maar ik herhaal, ik weet niet of hij u wel zal ontvangen.

Het duurde enige tijd voor hij terug kwam en Raffles had volop gelegenheid zijn omgeving wat nauwkeuriger op te nemen.

De beide vrienden bevonden zich in de vestibule, waar het licht alleen binnendrong door een rond venster boven de buitendeur. De muren waren wit gepleisterd, dat eveneens door de ouderdom zeer donker en glad was geworden. Rechts en links stonden zware, gebeeldhouwde banken van dezelfde houtsoort. Recht tegenover de deur liep een houten trap naar een gaanderij, die zich links en rechts uitstrekte. In het midden van deze gaanderij bevond zich een deur. Ter weerszijden van de trap kon men nogmaals twee deuren onderscheiden. Aan de rechterwand hing een groot wapenrek en in een hoek bij de trap stond een prachtige wapenrusting van geel koper.

Juist toen Brand en Raffles dit alles goed hadden opgenomen, keerde de bediende terug met het verzoek om hem te volgen. De bediende ging de bezoekers voor door een aantal gangen en een trap op, tot hij eindelijk stilstond voor een fraai gebeeldhouwde deur. Hij klopte en liet de twee heren binnengaan. Raffles en Brand stonden tegenover Harry Dorset.

De Grote Onbekende zag met zijn geoeft oog aanstonds, dat hij te doen had met een man, die aan een ernstig zenuwlijden ten prooi was.

Inderdaad, er lag een schuwe blik in de ogen van de jonge man en nu en dan hief hij met een schichtige onverhoedse beweging het hoofd op, als iemand die ergens van schrikt.

Hij was geelbleek en zijn wangen waren ingevallen. Hij wees de beide bezoekers een stoel, na blijkbaar zelf te zijn opgestaan van voor zijn schrijftafel, waar hij waarschijnlijk had zitten werken.

Toen zij gezeten waren begon Raffles:

— Mijnheer Dorset, mijn vriend en ik zijn zoeven op ons landgoed aangekomen en wij hebben ons gehaast, een bezoek te brengen aan de nieuwe bewoner van Marshy Manor. Ik vermoed, dat u een familielid bent van Richard Chelsea, de vorige eigenaar?

— Hij was mijn oom, mijnheer, antwoordde Dorset eenvoudig.

— Ik heb hem vluchtig gekend, want mijnheer Chelsia was geen mensenvriend, maar was liefst alleen. Hij jaagde veel, doch altijd slechts in gezelschap van zijn twee honden.

— Het is waar, Mylord, mijn oom was zeer mensenschuw en ik geloof, dat hij daar zijn redenen toe had.

Dorset had ook dit op een doffe, zeer zachte toon gezegd, terwijl hij Raffles met een verstrooid gebaar een kistje sigaren toeschoof en vervolgens op een elektrische schel drukte, onder het bereik van zijn hand, ten einde de oude bediende te roepen.

Raffles keek hem aandachtig aan en ging toen voort :

— Bent u voornemens hier te blijven wonen, mijnheer Dorset? De plaats lijkt mij niet zeer aantrekkelijk.

— Niet zeer aantrekkelijk? herhaalde Dorset met een bittere glimlach. U moogt gerust zeggen, dat zij des duiwels is. Ik blijf hier nog slechts twee weken en dan kan ik, gelukkig, vertrekken. Ik hoop, dat ik het zo lang uithoud.

Raffles had verbaasd toegelusterd.

— Ik hoop niet dat u mij van nieuwsgierigheid zult betichten, mijnheer Dorset, als ik de vraag stel, waarom u niet morgen de dag vertrekt, als het u hier niet bevalt.

— Dat kan ik niet, Mylord, antwoordde Dorset dof.

— Dat kunt u niet? Heb ik het goed verstaan? Dat klinkt al zeer eigenaardig.

— Het is toch de zuivere waarheid, Mylord. Ik behoef er volstrekt geen ge-

heim van te maken; ik ben volgens een testamentaire bepaling gebonden, om hier een vol jaar te wonen. Het testament van mijn oom schreef namelijk voor, dat mij een groot vermogen te beurt zou vallen, als ik hier een jaar bleef, geheel alleen. Ik mocht in die tijd het huis slechts enkele dagen verlaten en er waren nog andere beperkende bepalingen. Mijn oom deed dit, zoals uit een brief aan zijn notaris bleek, om mijn karakter te stalen, zoals hij het noemde.

Dorset had dit laatste op schampere toon gezegd. Hij wierp een blik uit een der drie ramen van het grote vertrek, die op de weg uitzagen en vervolgde daarop :

— Ik weet niet of dit wel de aangegeven weg is om iemands karakter sterker te maken, Mylord, als men hem dwingt, om gedurende een jaar, slechts in gezelschap van twee oude dienstboden, in deze sombere streek te wonen, aan de boorden van een moeras, waar men, bij het vallen van de avond, niets hoort dan het melancholieke geluid van de roerdomp, het enerverende kwaken der kikkers en de roep van de torenuilen. Het waait hier bijna voortdurend en de wind is mijn enige metgezel. Mijn naaste burens wonen en half uur van mij vandaan en ik krijg hen zo goed als nooit te zien. Ik zelf breng trouwens ook weinig bezoeken, ik geloof niet, dat mijn gezelschap van het aangenaamste is, voegde hij er op zachte toon aan toe.

Raffles en Brand hadden met stijgende verbazing toegelusterd.

Zij konden zich volstrekt niet begrijpen, dat men een man in de kracht van zijn leven, die zeer waarschijnlijk midden in de studie was, kon veroordelen, om hier een vol jaar door te brengen, winter en zomer.

— Staat u er bijzonder op, om die testamentaire bepalingen ten uitvoer te leggen, als ik vragen mag, mijnheer Dorset? vroeg Raffles.

— Ik wil u wel bekennen, Mylord, dat ik er enige malen sterk over gedacht heb, de zaak maar op te geven en naar Londen terug te keren, om mijn studie in de rechten voort te zetten. Maar ik zal u zeggen wat de zaak is. Ik heb nooit zeer sterke zenuwen gehad en mijn gestel is er niet beter op geworden door mijn verblijf hier, hetgeen u begrijpelijker zou voorkomen, als u alles wist. Ik heb getracht hier te studeren, maar het viel mij hoe langer hoe moeilijker mijn gedachten te concentreren en ik ben er zeker van, dat het geruime tijd zou duren, eer ik weer bij machte zou zijn, de colleges aan de universiteit te volgen. Ik geloof, dat er iets met mijn hersens niet in orde is...

— Dat klinkt niet zo vreemd, mijnheer Dorset, riep Brand uit. Ik geloof, dat ik hier na drie maanden ziek zou worden. Het klimaat zal zeker niet zeer gezond zijn.

— Het klimaat? herhaalde Dorset op eigenaardige toon. Was het dat maar

alleen, mijnheer.

— Ja, de eenzaamheid zal ook geen goede invloed op u uitoefenen, ging de jonge man voort.

— Misschien zou ik mij aan de eenzaamheid ook wel gewend hebben. Toen ik eenmaal inzag, dat het mij moeilijk zou vallen mijn studies voort te zetten, in de toestand, waarin ik mij bevond, besloot ik althans het jaar door te worstelen, ten einde in het bezit te worden gesteld van het vermogen van mijn oom. Ik ben verloofd met een engel van een meisje en wij zullen zo spoedig mogelijk trouwen, nadat dit achter de rug is, ten minste wanneer ik het overleef.

Harry Dorset had dit laatste op nauwelijks verstaanbare toon gezegd, terwijl zijn gelaat zich krampachtig vertrok.

Raffles had de blik niet van hem afgewend. Hij begreep, dat hier een geheim achter school, dat hij gaarne zou hebben doorgrond.

HOOFDSTUK IV.

MEDEDELINGEN EN ONDERZOEKINGEN

Een oogenblik heerste er stilzwijgen in het vertrek. Toen begon Raffles :

— Mijnheer Dorset, u moet er niet louter nieuwsgierigheid in zien, als ik u de vraag stel mij iets naders mede te delen omtrent de bepalingen in het testament van uw oom. Ik wil u aanstonds

zeggen, waarom ik dit vraag. Men heeft mij van terzijde medegedeeld, dat hier in huis en in de omstreken zonderlinge dingen gebeuren, die door tal van getuigen bevestigd moeten zijn. U moet weten, dat ik in de medicijnen gestudeerd heb en als zodanig zeg ik u, dat

u er voor een jonge man van nog geen dertig jaar, zeer slecht uitziet. Uw zenuwgestel schijnt bijzonder door het een of ander geschokt te zijn.

— Het zou niet te verwonderen zijn, Mylord en als u hadt beleefd, wat ik hier heb gezien, met eigen ogen, zonder een schijn of schaduw van twijfel, dan zoudt u waarschijnlijk eveneens met uw zenuwen te kampen hebben. U vraagt mij om u iets naders mede te delen en daar mij volstrekt geen geheimhouding is opgelegd, zie ik niet in, waarom ik het u niet zou zeggen. Slechts weinigen laten zich iets aan mij gelegen liggen, anderen denken, dat ik gek ben en daar u blijkbaar belang in mij stelt, wil ik het u vertellen.

En hierop deelde Dorset aan Raffles de inhoud mede van het eigenaardige testament.

De beide vrienden hadden met de grootste aandacht geluisterd.

Toen Dorset eindelijk zweeg en met duistere blik naar buiten keek, hernam Raffles :

— U bent een man en u hebt natuurlijk weerstand kunnen bieden aan de verleiding om de zegels te verbreken en het verboden vertrek binnen te treden?

— Ik erken, Mylord, dat het mij, in de laatste tijd vooral, wel eens moeilijk is gevallen! Ik verbeeldde mij, dat ik eenvoudig dat vertrek kon binnentreden. Toch bleek mijn wil nog altijd sterker dan de verzoeking en ik weet nog altijd niet wat zich in dat vertrek bevindt.

— Gij hebt nu aan een vreemde medegedeeld, wat het eigenaardige testament van uw oom bevatte en dat stel ik zeker op prijs. Maar nog veel meer zou ik het waarderen, als u mij iets zoudt willen mededelen aangaande de merkwaardige verschijnselen, welke u zelf en vele boeren in de omtrek moeten hebben waargenomen.

— Ik geloof, dat u een ernstig man zijt, Mylord en dat u mij niet zult be-

spotten! Dat zou ik ook niet kunnen verdragen, want ik bezweer u, dat alles wat ik zag, zich inderdaad zo heeft toegedragen, als ik het u zal beschrijven. Ik heb weinig of niets uit de tweede hand en ik heb bijna alles zelf gezien.

— Duren de verschijnselen reeds zo lang? riep Brand verwonderd uit.

— Dat niet, mijnheer. Zij zijn pas sedert een paar maanden begonnen.

— Zoudt u er ons nu iets over kunnen mededelen? vroeg Raffles. Wij zijn uw burens en ik vind, dat men elkander moet helpen. Als wij u van nut kunnen zijn, dan zouden wij niets liever doen dan u onze hulp aan te bieden.

— Dat is zeer vriendelijk van u, Mylord, hernam Harry Dorset met een droefgeestig lachje, maar ik vrees, dat menselijke hulp hier niet kan baten. Ik moet het nog een paar weken trachten uit te houden en als het niet gaat: des te erger voor mij. Een paar maanden geleden had ik mij tamelijk vroeg ter ruste begeven, na een vermoeiende dag, met jagen doorgebracht. Ik gevoelde mij afgemat en verzonk spoedig in een zware slaap. Meestal begeven wij ons hier reeds om tien uur en soms al om half tien, ter ruste, want de lange avonden in deze sombere, naargeestige streek zijn bijna niet door te komen. Eensklaps, midden in de nacht, werd ik uit mijn slaap gewekt door een gil, die mij in de hersens scheen te boren. Zo hartverscheurend, zo alles doordringend, dat ik nog dagen later die vreeselijke, afschuwelijke kreet in mijn hoofd voelde nadreunen.

— Was het de kreet van een mens? vroeg Raffles op zachte toon.

— Ja, daarop zou ik durven zweren, het was de gil van een vrouw, die men vermoordt. En zo luid, zó ontzettend luid, dat ik mij niet kon begrijpen, dat men hem vele tientallen mijlen verder niet eveneens hoorde.

— Was het maar één gil?

— Die eerste nacht wel. Er gingen verscheidene dagen voorbij, alvorens ik hem nogmaals hoorde en later kwam het herhaaldelijk voor, dat ik er tweemaal met bonzend hart en kloppende slapen, een kille zweetdruppel aan iedere haar, uit mijn slaap door werd gewekt.

— Wat deed u die eerste keer?

— Ik dacht eerst, dat ik gedroomd had. Ik ging overeind zitten, met de galp van die ontzettende kreet nog in mijn oren. Ik trilde over al mijn leden en ik voelde mijn tanden klapperen. Ik ben nooit geweest, wat men een held noemt, maar toch durf ik gerust van mij zelf te zeggen, nooit laf te zijn geweest. Maar ditmaal had een zó afzichtelijke vrees mij aangegrepen, dat ik moeite had mij zelf meester te blijven en niet als een klein kind onder de dekens te kruipen.

— Wat deed u verder?

— Toen ik mij vermand had, draaide ik de elektrische lamp aan, die op het tafeltje naast mijn bed staat en nam mijn revolver uit de lade. Ik schoot mijn pantoffels aan, liep naar de deur, die altijd op slot is en opende haar. Ik heb u nog niet gezegd, dat een mijner honden steeds in de slaapkamer op de mat vóór de deur slaapt. Ook de hond was wakker geschrikt en stond, met de staart tussen de poten, als een riet te trillen, terwijl hij mij met schuwe ogen aankeek. Op de gang was niets te zien, maar toen ik scherp luisterde, hoorde ik boven mijn hoofd schreden en zag ik een licht schemeren, dat van de gaanderij afkomstig was. Ik liep zo zacht ik kon naar de trap, die naar de eerste verdieping voert, die ook de enige is, met mijn revolver in de vuist geklemd, maar ik had nog geen tien stappen gedaan, of ik zag mijn oude bediende Clement, die met een kaars in de hand en half in nachtgewaad gekleed, de trap af kwam, blijkbaar op weg naar mijn kamer. Hij sidderde zó, dat de

kaars hem bijna uit de hand was gevallen en hij zag bleker dan de dood, terwijl zijn ogen hem van angst en ontzetting uit het hoofd pulden. Ik behoefde hem niet eens een vraag te stellen, want op het eerste gezicht was het duidelijk, dat ook hij die afschuwelijke gil had gehoord, die ook hem het merg in het gebeente had doen verstijven.

— Waar slaapt uw bediende?

— In een zijvleugel van het oude huis, op de eerste verdieping.

— Zijn er meer trappen naar die eerste verdieping dan die, welke wij in de vestibule gezien hebben en langs welke Clement ons naar boven heeft geleid?

— O, ja, nog drie!

— Worden die dikwijls gebruikt?

— Zo goed als nooit, tenminste door mij niet! Ik gebruik meestal de trap, die naar de vestibule leidt.

— Is die bediende reeds lang in uw dienst?

— Zeer lang. Hij is een erfstuk van mijn familie.

— U hebt natuurlijk met hem gesproken?

— Ja, op fluisterende toon. Het was alsof wij elkander niet hardop durfden bekennen, wat wij zoeven gehoord hadden, maar ten slotte trachtten wij elkander te overtuigen, dat het verbeelding moest zijn geweest. Daarop begaven wij ons weer ter ruste, dat wil zeggen, wij zochten ons bed weer op, maar geen van beiden konden wij die nacht de slaap vatten.

— U hebt mij gezegd, dat hier nog een dienstbode in huis is?

— Ja, een oude huishoudster.

— Heeft zij dan niets gehoord?

— Zeker. Wij vernamen dat echter pas de volgende dag. Zij had zich in het geheel niet durven vertonen en was rillend, diep onder de dekens weggekropen.

— Hebt u dan geen onderzoek ingesteld, om te trachten te ontdekken, of

dat vreselijke geluid geen natuurlijke oorzaak had?

Dorset knikte snel enige malen achter elkaar.

— Dat deed ik! Ik onderzocht het gehele huis van de zolder tot de kelder en van de kelder tot de zolder, zonder evenwel niets bijzonders te kunnen ontdekken.

— Het huis is zeker al zeer oud.

— Men zegt, dat het oudste gedeelte dateert uit de dertiende eeuw en dat de nieuwste gedeelten in ieder geval niet van een latere datum zijn dan omstreeks het midden van de zestiende eeuw.

— Zoudt u mij wel eens willen toestaan, dit huis te onderzoeken?

— Met het grootste genoegen, Mylord! riep Harry Dorset opgewonden uit. Het zal mij zelfs veel plezier doen, als ik hier een buurman kan ontvangen, die zich wat aan mij laat gelegen liggen. Die eenzaamheid is vreselijk moeilijk te dragen!

— Daar hebt u gelijk in, mijnheer Dorset. Maar vertel mij nu eens eerst, of er nog meer geschiedde?

— Diezelfde nacht niet. Maar enige nachten later, omstreeks middernacht, toen ik toevallig tot zeer laat had zitten lezen, werd mijn aandacht getrokken door een eigenaardig geluid, dat van buiten scheen te komen. Het klonk als een soort harp, maar veel sterker en tevens eentoniger. Ik meende dat het ergens van de weg moest klinken. Ik had juist het elektrische licht uitgedraaid en ging op de tast naar het venster, om het gordijn ter zijde te schuiven. Met een kreet van schrik deinsde ik achteruit. Vlak voor mijn ogen, op 'n afstand van nauwelijks tien of twaalf meter, zag ik een witte gedaante, een vrouw, zeer langzaam en statig, met gebukt hoofd, over en dwars door de kruinen schrijden van de olmen, die de weg omzomen en die voor het huis tamelijk dicht opeen staan...

— Dat is wel zonderling, zei Raffles op zachte toon. Als alles duister was, hoe kon u dan die wonderlijke gedaante zien?

— Ik zag haar juist zo goed, omdat zij als het ware een zacht blauw licht uitstraalde, dat scherp afstak tegen de omringende duisternis en dat om zo te zeggen een lichtende cirkel om haar vormde.

— Een cirkel? Geen ovaal?

— Neen, het was bepaald een rond lichtvlak, om de vrouw heen.

— Hoe zag zij zelf er uit?

— Van een gelaat kon ik niets zien, Want zij droeg een soort witte pij, waarvan de kap over het hoofd was geslagen.

— Bleef de gedaante steeds op dezelfde hoogte?

— Neen, het scheen, alsof zij nu eens over de laagste, dikke takken liep en dan weder schuin tegen de kruinen der bomen opliep. En soms ook kwam het mij voor, dat zij boven de kruinen uitrees, maar dat gebeurde slechts zelden.

— Is dat verschijnsel teruggekeerd?

— Nog zeven keer.

— Wanneer voor het laatst?

— Voor eergisteren.

— Hebt u niet getracht het te verjagen?

— Ik wil u eerlijk zeggen, dat ik die eerste keer verstijfd was van ontzetting.

— Had de gedaante dan iets schrik-aanjagends?

— Dat niet. Op zichzelf joeg de gedaante geen schrik aan, maar de wijze waarop zij langzaam over de takken schreed, had iets onzegbaar huiveringwekkends.

— En de verschijning ging gepaard met zonderlinge harpmuziek?

— Ja. Ik vermande mij na enige tijd, rukte het raam open en riep zo luid ik kon, om het spook te verdrijven.

— En hielp dat niet?

— Ik verbeeldde mij, dat de schim een oogenblik stilstond, als om mij te bespotten en daarop verder schreed.

— Bent u blijven kijken, totdat «De Witte Vrouw» verdwenen was?

— Ja, ik stond als aan de grond genageld.

— Hoe verdween zij?

— Het was of zij in het niet was opgelost.

— Werd zij daarbij niet kleiner?

— Ja, steeds kleiner en vager, tot er niets meer van te zien viel.

— Waar meent u de verschijning voor het laatst gezien te hebben?

— Op de olmen aan de overzijde van een groot weiland.

— Hoe is dat mogelijk? Zij moet dan toch naar de begane grond zijn afgedwaald?

— Neen. Zij bleef steeds in de toppen van de bomen. Die olmen staan niet alleen langs de grindweg, maar ook langs een smal zandpad, dat dwars door het weiland loopt.

— Was het die avond windstil?

— Integendeel, er stond een zeer sterke bries.

— Bewoog het gewaad van die vrouw?

— Neen en dat verhoogde juist het spookachtige van haar verschijning.

Raffles verzong in diep nadenken. Het was duidelijk, hier kon geen sprake zijn van bedrog of van zinsbegoocheling, hoogstens misschien van zinsbedrog. Maar hoe het te verklaren?

Raffles stond op en ging naar een der vensters toe.

— Dat is zeker uw studeervertrek?

— Ja, Mylord.

— Hier zat u dus ook, toen u de verschijning zaagt?

— Ja.

— Zijn dat de olmen die u bedoelt?

— Ja.

Raffles opende het venster en wenkte Brand, om naast hem te komen staan.

De beide vrienden leunden uit het raam en keken aandachtig naar de kruinen van de zware bomen, die op dit oogenblik zacht ritselden onder de adem van de lichte wind.

Het bladerdak was zeer dicht en schoof van boom tot boom ineen.

Na enige tijd begon Raffles, terwijl hij zich tot Harry Dorset omwendde:

— Voor een flink gymnast is het niet eens zo moeilijk, om van de ene boom op de andere over te gaan. Vraag het maar aan mijnheer Brand, mijnheer is deskundige.

— Mylord heeft gelijk, zei Brand hoofdknikkend. De oude takken zijn zeer zwaar en reiken met hun uiteinde dicht bij elkaar. Ik zou zelf wel kans zien, zonder op de grond te komen van hier het weiland over te steken, maar ik erken, dat het mij onmogelijk zou zijn, als ik er mijn handen niet even goed als mijn voeten bij mocht gebruiken!

Brand keek Harry Dorset vragend aan.

— Deed de witte vrouw dat, mijnheer Dorset?

— Zij liep met gekruiste armen en zó langzaam en statig, als u zoudt doen, als u in een begrafenisstoet zoudt meelopen.

— Wat zegt u daarvan, mijnheer Brand? zo wendde Raffles zich weer tot Brand.

— Ik zeg, dat dan zelfs de bekwaamste acrobaat daartoe niet in staat zou zijn, riep de jonge man uit.

Vele minuten lang werd er in het grote vertrek geen woord gewisseld. Blijkbaar waren alle drie de mannen diep in gedachten verzonken en trachten zij een oplossing van het raadsel te vinden. Raffles was de eerste, die weer sprak.

— Eindigden die wonderlijke harp-tonen tegelijk met de verdwijning van die witte vrouw?

— Neen, zij bleven nog geruime tijd daarna voortduren.

— Hebt u niet kunnen bepalen vanwaar het geluid kwam?

— Ik heb het geprobeerd maar zonder dat het mij gelukte.

— Maar die gil? Waar kwam die vandaan? In het huis of daarbuiten.

— De gil klonk, daarvan ben ik vast overtuigd, binnenshuis.

— Het is een zeer zonderlinge geschiedenis, mompelde Raffles voor zich heen.

Hij keerde zich weer van het venster af en hernam zijn plaats bij de tafel, Waarop de oude bediende zoeven enige verversingen had neergezet.

— Hebben er zich nog andere verschijnselen voorgedaan, mijnheer Dorset? begon hij opnieuw.

— Een paar nachten achtereenvolgens hebben Clemens en ik een vreselijk zuchten en steunen gehoord, afgewisseld door rauwe kreten om hulp. Het was alsof er een half dozijn mensen in doodsnood verkeerde. Bijna tegelijk sprongen wij overeind met te berge gerezen haren en opnieuw onderzochten wij het gehele huis.

— En weer zonder enig resultaat?

— Zonder het minste resultaat.

— Nog iets?

— Wij hebben ook enige malen een afzichtelijk monster langs de stammen van de bomen tot in de kruinen zien klimmen en dat eerst, nadat ook boeren uit de omdrek het gezien hadden, die echter dadelijk hals over kop de vlucht namen.

— Ja, daarvan heeft men mij verteld, zei Raffles. Het was een monster, half aap, half beer, nietwaar? Met vuistgrote, vreselijke ogen.

— Juist, Mylord en met die ogen staarde het hierheen, onafgebroken en met een blik, die je het bloed in de aderen deed bevriezen en al je zenuwen deed tintelen. Nooit zag ik zo iets verschrikkelijks.

— Hoe vaak is dat gebeurd?

— Vier of vijf malen.

— Bent u nooit gewapend naar buiten gesneld, ten einde te trachten het monster te vellen?

— Eenmaal heb ik mijn revolver gegrepen en ben naar buiten gevlogen. Ik heb het magazijn leeg geschoten op het monster. Er klonk een vreselijke lach; het was alsof er een verblindende bliksemstraal neerschoot en toen was het ondiep verdwenen.

Enige tijd bleef het weer stil in het vertrek. Toen zei Raffles langzaam :

— Ik weet natuurlijk volstrekt niet wat dit allemaal is, maar ik moet zeggen, dat ik nog zelden zulk een sterke geschiedenis gehoord heb.

Hij wachtte even en vervolgde toen haastig :

— Ik zou u willen verzoeken, mijnheer Dorset, om aan niemand in de buurt te vertellen, dat mijnheer Brand en ik hier geweest zijn en dat u met ons over de spookverschijnselen gesproken hebt.

— Als u dat verlangt, gaarne, Mylord.

— Het is voor ons onderzoek beter!

Raffles stak zijn gastheer de hand toe en zei :

— Ik hoop, dat u ons zult toestaan ons bezoek te herhalen. Wij houden zeer van dergelijke wonderbare dingen, al wil ik aanstonds toegeven, dat zij voor u zeer onaangenaam zijn.

Er vloog een bittere trek over het gelaat van de jonge man.

— Dat is misschien wat zwak uitgedrukt, Mylord! Zij vermoorden mij en ik weet niet zeker of ik deze twee weken nog wel halen zal! Zoals ik reeds zei, zijn mijn zenuwen nooit zeer sterk geweest en de gebeurtenissen van de laatste dagen hebben mij vreselijk aangegrepen!

HOOFDSTUK V.

OP ONDERZOEK UIT

Raffles en Brand liepen langzaam langs de weg die zich vóór het huis uitstrekte, terwijl Henderson met de auto volgde. Bij de groep olmen aangekomen, bleef Raffles staan en bekeek de stammen één voor één met de grootste aandacht.

Na enige tijd zei hij hoofdschuddend:

— Veronderstel eens, dat hier werkelijk een buitengewoon grote beer in deze bomen was geklommen, dan zouden wij toch de indrukken van zijn nagels moeten zien en daarvan valt niets te bemerken. De bast van de bomen is overal volkomen gaaf.

— Er was ook sprake van een aap, Edward!

— Het is waar, een aap heeft geen klauwen, maar toch...

Met de kin in de hand gesteund, bleef Raffles peinzend staan.

— Een wonderlijke zaak, bromde hij. Het is duidelijk, dat dit alles werkelijk zo is geschied. Daaraan valt niet te twijfelen. De vraag is dus slechts: waardoor worden deze verschijnselen veroorzaakt? Je kent mijn mening aangaande bovennatuurlijke verschijnselen, Charles en ik moet je zeggen, dat de verklaring, welke de boeren van deze dingen zullen geven, niet de mijne is. ik geloof niet aan geesten. En aan spoken nog veel minder!

— Er zou dus een natuurlijke verklaring voor gevonden moeten worden?

— Ja en ik zal ze vinden! riep Raffles met ontombare geestkracht uit.

Hij wendde zijn blik om zich heen, totdat die eindelijk gevestigd bleef op de vervallen toren van een ruïne, mid-

den in het moeras gelegen en schuin achter Marshy Manor.

— Dat is immers het oude kasteel van de graven van Kent? vroeg Raffles, terwijl hij op de ruïne wees, die ongeveer een half uur lopens afstand was gelegen.

— Ja, maar er woont niemand, antwoordde Brand, dat zou trouwens volkomen onmogelijk zijn, want het dak is volkomen verdwenen, zoals je zelfs van hier kunt zien en er zijn zoveel gaten in de muren, dat de wind overal vrij toegang heeft.

— Ja, dat meen ik mij te herinneren, zei Raffles peinzend.

— Daarenboven is het zeer moeilijk het oude slot te naderen voor degene, die de weg niet zeer goed kent, want het ligt midden in het moeras.

— Heeft het dan geen waarde als bezienwaardigheid?

— Als er een brede weg heen leidde en men ruimte het puin een weinig weg, dan zou het oude slot zeker een attractie vormen voor de vreemdeling.

— Wij zullen het vandaag eens gaan bezoeken, zei Raffles kortaf. Weet je het pad te vinden, dat daarheen voert?

— O ja, ik geloof, dat ik het zelfs in het donker zou kunnen vinden.

— Zoveel te beter.

De beide mannen vervolgden zwijgend hun weg. Raffles scheen er niet aan te denken, dat Henderson nog altijd met de auto volgde. Hij liep met het hoofd voorover gebogen en dacht blijkbaar met inspanning na. Toen begon hij weer langzaam voor zich heen te praten:

— Ik zou wel eens willen weten, waarom die verschijnselen zich pas sedert enige maanden voordoen. Is het de gewoonte van geesten en spoken, dat zij vakantie nemen en gedurende enige tijd niets van zich laten horen? Ik heb altijd gemeend, dat zo iets duurzaam was. Dorset zegt ten stelligste in zijn verklaring, de spookverschijningen zijn pas sedert een paar maanden begonnen. Nu is daar het vreemde testament van die oude Chelsea. Wat de man bezield heeft, om een jonge man te veroordelen tot een jaar eenzame opsluiting in dit sombere huis en in deze verlaten streek, mag Joost weten. Hij zegt, dat hij het deed om het karakter van zijn neef te stalen, maar het blijkt nu juist een zeer verkeerde uitwerking te hebben gehad op de geestesgesteldheid van onze jonge vriend.

— En die kamer? Wat zou er met die verzegelde kamer zijn?

— Ik heb er geen flauw idee van. Maar in ieder geval is Dorset toch sterk genoeg gebleven, om de verleiding te weerstaan, de zegels te verbreken en die kamer binnen te treden.

Raffles stond stil en wierp een blik door de stammen van de olmen heen naar het vervallen kasteel, dat een onzegbaar sombere indruk maakte.

De zwarte steenmassa, de toren uitgezonderd, stak nauwelijks boven het eenzame moeras uit en zelfs van hier kon men duidelijk de kraaien zien vliegen boven de brokkelige muren.

Eindelijk ontrukte Raffles zich aan zijn overpeinzingen en trad op de auto toe.

— Wij zullen snel naar huis rijden, mijn jongen en over een uurtje gaan wij het kasteel eens onderzoeken.

— Wat denk je daar dan toch wel te vinden? vroeg Brand verbaasd.

— Dat weet ik volstrekt niet, antwoordde Raffles kortaf. Misschien vind ik er wel in het geheel niets. Maar het kan toch goed zijn er eens heen te gaan.

De auto bracht hen spoedig weer naar het landhuis en daar trokken de beide mannen andere klederen aan, die minder opvallend waren.

Zij zagen er nu uit als eenvoudige toeristen, die zo toevallig eens in de streek verdwaald waren geraakt en daarvan gebruik wilden maken om de oude kasteelruïne te bezoeken.

Met vlugge stap keerden zij weer terug naar het punt, waar zij zoeven gestaan hadden.

De zon stond nog hoog aan de hemel, toen zij, na ongeveer een half uur te hebben gelopen, de ruïne bereikten.

Ofschoon het midden op de dag was en de zon alles met haar gouden licht overgoot, was de indruk van het verwoeste kasteel zo mogelijk nog somberder dan zoeven uit de verte.

Rechts verhieven zich de brokkelige muren, hier en daar meer dan twee meter dik en op verscheidene plaatsen grote gaten vertonend, die er misschien door zware kanonkogels in waren geslagen en links rees de plombe, vierkante toren op, nog bijna ongeschonden, met zijn plat dak, door kantelen omgeven en zijn kleine, smalle venstergaten.

De twee vrienden liepen eerst om het kasteel heen, waarbij zij nu en dan tot hun enkels in het drassige veen wadzaken en daarop bleef Raffles wederom geruime tijd, in gedachten, staan.

— Dat moet de ingang geweest zijn en dat is zeker de plek, waar eertijds de ophaalbrug is geweest, zei hij eindelijk, op een brede bres in de muur wijzend, waar eertijds waarschijnlijk de machtige uitvalspoort was geweest.

— Ja, het smalle pad loopt juist op die bres toe!

— Vooruit dan maar!

De twee mannen volgden het voetpad, dat thans enigszins begon te stijgen en bereikten zo de voet van wat eenmaal een sterk bolwerk was geweest.

Plotseling bleef Raffles staan, terwijl zijn blikken op de grond waren gericht.

— Wat is er? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Er is, dat er waarschijnlijk wel meer bezoekers hier komen. Kijk maar, daar voor je zijn verscheidene voetindrukken te zien!

— Je hebt waarachtig gelijk! riep Brand uit. Nu, misschien is het kasteel sedert verleden jaar wat meer in trek gekomen!

— Best mogelijk, hernam Raffles. Hij beschouwde nogmaals nauwkeurig de voetindrukken en klom daarna door de bres, wat niet zo gemakkelijk ging, want zij lag vol los geraakte steenklompen en kalkgruis.

Brand volgde hem op de voet en nu stonden de beide vrienden in wat eenmaal de binnenplaats van het kasteel was geweest. Aan hun rechterhand waren de overblijfselen te zien van een oude put, waarboven nog de verroeste, door de tijd half verteerde ijzeren overkapping te zien was.

Maar voor Raffles scheen dit geen aantrekkelijkheid te hebben, want hij stak dadelijk de binnenplaats met grote stappen over en richtte zijn schreden naar de toren.

Deze was van de binnenplaats gescheiden door een lage poort. Het houtwerk was nog zeer stevig en met sterke ijzeren houten beslagen.

Raffles draaide aan de klink, in de verwachting, dat de deur zich daardoor zou laten openen, maar daarin bevond hij zich bedrogen. Hij bukte zich en bekeek met de grootste nauwkeurigheid het roestige slot.

Toen haalde hij een lucifersdoosje te voorschijn en nam er een lucifer uit, welke hij in het gat van het slot stak.

Nadat hij het houtje enige malen in alle richtingen had omgedraaid trok hij het weer uit het slot, bekeek het en liet het met een zonderlinge glimlach op zijn gelaat aan Brand zien.

— De lucifer is vet! riep deze verwonderd uit.

— Juist, beste Charles!

Raffles bracht de lucifer aan zijn neus, rook er enige malen aan en vervolgde toen:

— Het slot is goed gesmeerd met gewone rijwiellolie. Vind je dat niet merkwaardig?

— Wel, ik kan niet anders denken, dan dat het kasteel geëxploiteerd wordt door iemand, die het aan vreemdelingen laat zien, hernam Brand aarzelend.

— Denk je dat? Hoe komt het dan, dat die snuggere man er op dit ogenblik niet is, in de middag en in het hartje van de zomer?

Raffles had reeds de hand in de zak gestoken en er een bosje lopers uitgenomen.

— Deze instrumenten zullen ons thans te pas komen, zei hij.

Hij stak een der lopers in het eeuwenoude slot en hoe voortreffelijk het ook was gemaakt, zo kon het toch niet lang weerstand bieden aan de kundige hand van de gentleman-inbreker.

Na enige ogenblikken sprong de schoot van het slot met een metalen geluid terug en nu kon Raffles de deur openen.

De twee vrienden traden binnen.

Zij bevonden zich in een bijna zuiver vierkant vertrek, dat slechts schaars verlicht werd door de hoge, smalle, met spinnewebben overdekte venstergaten.

Aan de linkerzijde bevond zich een nog zeer goed herkenbare stookplaats, waarnaast twee nissen waren aangebracht en aan de rechterzijde liep een stenen trap omhoog, die boven met een tweede deur was afgesloten en daar een soort portaal vormde.

De vloer bestond uit rode plavuizen, door ouderdom en druk gebruik uitgesleten. Meubelen waren er in het geheel niet meer aanwezig.

Raffles had dit alles met een enkele oogopslag gezien en begon de trap te beklimmen, door Brand op de voet gevolgd.

Zij bestond uit 46 treden en was zeer steil, zodat zij zich aan de muur moesten vasthouden, om hun evenwicht te bewaren.

De tweede deur bleek slechts met de klink gesloten te zijn.

Toen de beide mannen haar waren doorgestaan, bevonden zij zich in een smalle gang.

Een kleine wënteltrap van een vijftal treden bracht hun tegenover een derde deur, die toegang bleek te geven tot een tweede vertrek van de toren, boven het eerste gelegen.

Het geleek volkomen op het vertrek gelijkvloers, behalve dat de trap van hout was, die in de zoldering leek te verdwijnen door een klein vierkant luik. Raffles bekeek de treden met de grootste aandacht en zei na enige tijd, hoofdschuddend:

— Er staan hier voetstappen in het stof op de treden. De bezoekers zijn dus ook hier geweest. Wij zullen eens zien, waar die trap ons heen voert.

Niet zonder enige moeite beklommen de beide mannen de steile, houten trap, die nu en dan bedenkelijk kraakte en bereikten door het vierkante zoldergat het vlieringvertrek van de toren.

De vloer was hier van hout en op sommige plekken kon men door de kieren van de eiken balkenlaag heen het daaronder gelegen vertrek zien.

Deze zolderkamer ontving haar licht door verscheidene tamelijk brede spleten, in schuin toelopende nissen aangebracht.

Raffles trad snel op een dier nissen toe en slaakte een onderdrukte kreet.

Brand kwam snel toelopen en wierp op zijn beurt een blik naar buiten.

— Marshy Manor! riep hij uit. Men kan het huis hier zeer duidelijk zien!

— Het huis en de olmen, Charles!

— Maar, wat heeft dat alles te betekenen? Waarom breng je me hier? Waar denk je eigenlijk aan?

— Voorlopig aan niets anders, dan aan het feit, dat men door deze spleten 't huis van Dorset zeer goed kan waarnemen, dat dit slot zo eenzaam ligt, dat niemand het in zijn hoofd zal krijgen het te bezoeken en dat men de grendels van de poort heeft geolied.

— Dat alles is ontwijfelbaar zo, Edward, maar wat heeft het met de spookverschijningen te maken?

— Misschien meer dan je denkt, mijn jongen! antwoordde Raffles op eigenaardige toon. Wij zullen deze toren eens nauwkeurig onderzoeken.

Raffles begon zijn rondgang en Charles volgde hem zwigend met de blik. Plotseling stond Raffles stil en nam iets van de grond op.

— Heb jij hier een sigaret aangestoken? vroeg hij.

— Neen.

— Ik ook niet, dus dan moet deze half verkoolde lucifer hier door iemand anders zijn neergeworpen.

Hij had het stukje lucifer weer weggegooid, en liet zich nu op de knieën neer om de vloer met de grootste aandacht te bekijken.

— Wil je me eens zeggen, Edward, wat je daar nu eigenlijk zoekt?

— Ik zoek naar het uiteinde van een elektrische draad, mijn jongen, als je het weten wilt, antwoordde Raffles bedaard.

Brand liet een kreet van verbazing horen.

— Een elektrische draad? Heb ik je goed verstaan? Zoek je een elektrische geleiding in deze oude toren?

— Ja, en hier heb ik haar al! antwoordde Raffles kalm.

In een oogwenk was Brand naast hem en wierp zich op zijn beurt op de knieën.

Raffles wees op een glinsterend stukje koperdraad, nauwelijks een centimeter lang, dat in een hoek van het vertrek door een reet van een plank kwam kijken.

Voor iemand, die er niet met opzet naar gezocht had, zou het stellig verborgen zijn gebleven.

Raffles trok even aan het koperdraad, met behulp van een buigtangetje en nu kwam het uiteinde van een electrisch snoer te voorschijn, omwikkeld met canvas en gummi.

— Wat heeft dat in 's hemelsnaam te betekenen? vroeg Brand. Hoe komt die draad hier?

— Dit snoer is hier waarschijnlijk niet, bij wijze van een paddestoel, uit de grond geschoten, beste Charles, antwoordde Raffles spottend. Het is het eigenaardige van een electrische draad, zoals trouwens van iedere andere draad, dat het niet alleen een einde, maar ook een begin heeft. Het einde zie je hier en het begin zullen wij waarschijnlijk in de kelder moeten zoeken.

— En het nut van die draad?

Raffles schudde het hoofd en keek Brand verwijtend aan.

— Houdt het mij ten goede, Charles, de lange wandeling in de zon schijnt je geen goed gedaan te hebben. Een electrische geleidingsdraad kan slechts

dienen voor deze drie dingen, overbrenging van kracht, van geluid en van licht! De factor kracht schakel ik uit, blijft over het licht en het geluid.

— Maar mijn hemel, die simpele draad is toch immers tot niets nut?

— Dat merk je daar zeer snedig op, mijn jongen, zei Raffles droog. Als men een electrische telefoondraad spant en daarbij vergeet aan het andere einde een telefoontoestel te plaatsen, dan erken ik, dat het nut van zulk een draad problematiek is. Ik durf echter wel verzekeren, dat we aan het begin van deze draad een zeer sterke accumulator zullen vinden.

— Uitstekend. En dit uiteinde?

— Het toestel, dat er bij aansluit, wordt waarschijnlijk altijd meegebracht door de mensen, die hier 's nachts een bezoek brengen!

— Waarom des nachts?

— Omdat daar in die hoek kaarsafdruipsels op de grond liggen.

— En wat is het voor een toestel, dat op deze draad wordt aangesloten?

— Een projectie-toestel voor bioscoopfilm.

HOOFDSTUK VI.

EEN SPOOR

Brand keek Raffles met open mond aan.

— Geloof je dat werkelijk?

— Ik ben er van overtuigd!

— En waarom staat dat toestel hier dan niet op het ogenblik?

— Omdat de mensen, die hier voor spook komen spelen, er natuurlijk op verdacht moeten zijn, dat hier wel eens een vreemde verdwaald kon raken.

— Waar bevindt zich het toestel dan

nu, volgens jou?

— Ik denk, ook in de kelder. Het is misschien moeilijk, dat onderaardse gewelf te ontdekken, maar wij zullen de moeite er toch voor over moeten hebben.

— En geloof je, dat er een toestel bestaat, dat zo krachtig is, dat het een beeld kan projecteren over een afstand van een half uur gaans?

— Ten eerste is de afstand in rechte

lijn gemeten, veel korter, nauwelijks de helft en ten tweede is het zeer wel mogelijk met een teleobjectief op verre afstanden een beeld te projecteren, dat aan scherpte niets te wensen laat, maar dat men ook zo scherp kan maken, als men zelf maar verkiest.

— Maar het projectie-scherm, Edward? riep Brand uit.

— Kun je je een betere achtergrond denken, dan het donkere loof van de bomen?

— Maar dat is toch niet wit? Ik heb steeds gemeend, dat men voor projectie een zuiver witscherm nodig had!

— In het algemeen gaat dat ook op en voor de gewone films is zulk een doek ook zeker noodzakelijk, maar stel nu eens, dat men in plaats van een positieve film een negatieve projecteerde, dat wil zeggen, dat alle witte gedeelten van de film zwart en de zwarte wit zouden zijn, geloof je ook niet, dat men dan juist met een gitzwart scherm beter zou uitkomen?

— Je hebt gelijk! Alleen zou de geprojecteerde negatief-film ook een negatief beeld geven.

— Dat spreekt van zelf! Maar dat doet er niets toe, als men daar van tevoren op rekent. Het is zeer wel mogelijk, dat men op een donkere achtergrond een zeer helder beeld projecteert van een wandelende vrouw, die in dit bijzonder geval misschien wel een man is geweest!

— Alles wat je daar zegt verbaast mij ten hoogste, Edward! riep Brand uit. Want als het waar is wat je vermoedt, dan moeten wij aannemen, dat hier een of ander boos opzet in het spel is!

— Welnu, dan nemen wij dat aan!

De twee mannen daalden de houten trap weer af, maar de elektrische draad was zo goed verborgen, dat zij hem niet konden ontdekken.

Toch was het duidelijk, dat hij door de zoldering heengevoerd moest zijn en

langs de muur omlaag geleid. Maar eindelijk ontdekten zij hem toch weer gelijkvloers. Het is waar, dat hij bijna niet te onderscheiden was van het grijze gesteente, daar ook de gummimantel van donker-grijze kleur was. Midden in het vertrek stampte Raffles op de vloer. Het klonk daar hol!

Maar hoe de twee mannen ook zochten, zij konden volstrekt geen toegang naar de kelder ontdekken.

De twee mannen verlieten de toren weer door de lage poortdeur en zetten hun onderzoekingen nu aan de buitenkant van de toren voort.

Telkens met de voet stampend, liepen zij ieder een andere richting om de toren heen, totdat Raffles in zijn wandeling gestuit werd door een luide kreet van Charles Brand.

Hij keerde op zijn schreden terug en vond de jonge man druk bezig met aarde en zand weg te ruimen van een vermolmd houten luik, dat er geheel door bedekt was.

Slechts met vereende krachten slaagden de twee mannen er in, daar zij geen werktuigen hadden meegebracht, het luik op te lichten.

Zij daalden een smalle stenen trap af en kwamen vervolgens in een kelder, hol en ruim, waar het zo donker was als de nacht, daar alleen het geopende luik enig licht verspreidde.

Maar beide vrienden hadden hun elektrische zaklantaarns ontstoken en bij het licht daarvan ontwaarden zij een compleet projectie-toestel, dat door een wit laken bedekt was, waarschijnlijk om het tegen stof en roest te bewaren.

Op een wrakke houten tafel stond een ronde doos van zwart gelakt blik.

Raffles opende haar en nam er een rol film uit, welke hij voorzichtig een klein eind afwikkelde, terwijl hij de celluloid-band tegen het licht hield.

— Je ziet dat ik gelijk had, Charles, zei hij glimlachend. Daar is onze Witte Vrouw!

— Waarachtig! Nu, ik moet zeggen, dat het schrander bedacht is!

— Ontegenzeggelijk! Het is een schurkenstreek, maar het is een meesterlijke schurkenstreek! En laat ons nu eens verder zien! Daar hebbe n wij, als ik mij niet vergis, het instrument dat de gillende tonen in de woning van onze jonge vriend verwekt.

Raffles wees op een zonderling gevormd werktuig, dat in een hoek van de kelder stond en er wel enigszins uitzag als een blaasbalg in vereniging met een zeer klein orgel.

De beide mannen traden er op toe en Raffles liet het licht van zijn zaklantaarn op het wonderlijke voorwerp schijnen.

— Het lijkt wel wat op het toetsenbord van een piano of een orgel, zei hij peinzend. En ook dit ding is door een draad verbonden met, ja, met wat? Dat zouden wij alleen kunnen zien, als wij ons nogmaals naar het spookhuis begaven! Daar, aan het andere uiteinde van de draad zullen wij de oplossing van het raadsel vinden! Kijk, daar staat de accumulatoren-batterij en daaraan kan de draad verbonden worden, als het spel begint!

Raffles nam de draad van de grond, bevestigde het uiteinde aan een der klemschroeven van de eindaccumulator en maakte contact.

Daarop drukte hij op een der toetsen van het instrument en zei toen tot Brand, die verbaasd had toegekeken:

— Als Dorset nu thuis is, dan heb ik hem zeker flink aan het schrikken gemaakt, maar het ging niet anders, ik moet weten, of ik goed gezien heb!

— En als dat zo is?

— O, de rest is kinderspel! Wij zullen die heren dan wel eens overvallen of op een andere wijze onschadelijk maken! Waarschijnlijk hebben wij hier te doen met een familielid van de jonge student, die aast op de nalatenschap. Ik erken echter, niet te weten, hoe hij achter de

bepalingen van het testament is gekomen, natuurlijk aannemend, dat Dorset die nog aan niemand vóór ons heeft meegedeeld.

Raffles maakte de draad weer los, legde alles zorgvuldig op zijn plaats, waarop de beide vrienden de kelder verlieten door het luik, hetwelk de enige ingang scheen te vormen.

Zij bedekten het opnieuw met aarde en zand, zodat niemand zou kunnen zien, dat daar zoeven nieuwsgierigen waren geweest en keerden vervolgens op hun schreden terug.

Spoedig bereikten zij de landweg, die zij volgden, totdat zij Marshy Manor waren genaderd.

Zij lieten zich door de oude bediende bij Dorset aandienen en enige ogenblikken later stonden zij weer tegenover de jonge student, op wiens bleek gelaat een uitdrukking van verbazing en schrik lag.

— Ik ben blij, dat u gekomen bent, mylord! riep hij uit, terwijl hij met uitgestrekte hand op Raffles toetrad. U zult het misschien niet willen geloven, maar zoeven, op klaarlichte dag hoorden Clemens en ik die vreselijke gil, waarvan ik u gesproken heb!

— Ik geloof het integendeel zonder enig voorbehoud, mijnheer Dorset, antwoordde Raffles glimlachend, want, ik was het zelf, die de kreet liet weerklinken.

Dorset wierp Raffles een blik vol ongeloof toe.

Er vertoonde zich een rode vlek op zijn wangen en hij riep uit, terwijl hij haastig enige schreden op Raffles toetrad:

— U drijft de spot met mij, mylord!

— Volstrekt niet, mijn waarde Dorset! De kreet die gij zoeven gehoord hebt, werd op een half uur gaans van hier geuit!

— Dat is... Maar hoe heb ik dat geluid dan hier kunnen horen? riep Dorset opgewonden uit.

— Zeer eenvoudig, door middel van de electriciteit! Ik behoef u toch zeker niet te zeggen, welke wonderen men reeds door die geheimzinnige macht tot stand heeft weten te brengen?

— Dus, iets als een gramfoon?

— Zoiets! Het heeft echter eerder meer van een telefoon! Hier in huis moet zich ergens een sirene bevinden, zoals men vaak aan boord van de grote zeeschepen aantreft, ten einde daarmede seinen te geven als er mist heerst!

— Maar ik heb zulk een toestel hier nooit gezien, hernam Dorset.

— Dat wil nog niet zeggen, dat het er niet is! hernam Raffles kalm. Het is goed verborgen, dat is alles!

— Maar dat zou dan gedaan moeten zijn, terwijl ik hier in huis was, dat is toch onmogelijk!

— Wel als men u had gezegd, met welk doel men kwam! Maar niet als men u bedrogen heeft, door het, bijvoorbeeld, te doen voorkomen, dat hier het een of ander moest worden hersteld!

— Wacht eens! riep Dorset plotseling uit, terwijl hij zich voor het hoofd sloeg. Nu herinner ik mij eensklaps, dat er enige maanden geleden hier in huis werklieden zijn geweest, die beweerden, dat er iets niet in orde was met de elektrische leiding!

— Daar ziet u het zelf! Die arbeiders hebben natuurlijk niets uitstaande gehad met de elektrische centrale, maar hebben hier snel en handig de sirene geplaatst, welke u zoveel schrik heeft aangejaagd, zoals zij trouwens velen anderen zou hebben gedaan. Wilt u ons niet eens naar de plek brengen, waar die zogenaamde electriciens gewerkt hebben?

— Gaarne, mylord! Ik moet u evenwel zeggen, dat ik van dit alles niets begrijp! Het is mij alsof ik droom! Waartoe deze sinistere grap? Waarom bracht men dat toestel hier in huis? Wie waren de mannen, die het gedaan hebben?

— Een grap is het allesbehalve, mijnheer Dorset! antwoordde Raffles op ernstige toon. Weet u wat het doel was? Hebt u het zelf nog niet begrepen? Men wilde u doden door schrik! Dat is alles, en het is zeker schurkachtig genoeg!

Dorset wankelde en drukte de hand op het hart.

Hij begroef het hoofd in de handen en verzonk in diep gepeins. Toen hief hij eensklaps zijn gelaat op en riep uit:

— Er kan maar één man zijn, die in aanmerking zou komen voor de erfenis, als ik er niet meer was!

— Hoe is zijn naam?

— John Holcroft. Hij is een neef van mij.

— Kent u hem persoonlijk?

— Ik heb hem slechts enige malen ontmoet. Onze karakters pasten in het geheel niet bij elkander.

— Maar zoudt u hem weer kennen, als u hem terug zaagt?

— O ja, dat is zeker!

— Kunt gij u voorstellen, hoe het mogelijk is, dat hij kennis heeft kunnen dragen van de inhoud van het testament?

— Neen. Ik weet zeker, dat ik er met niemand over gesproken heb.

— Dan acht ik het bijna zeker, dat een van die klerken misbruik van vertrouwen heeft gepleegd, de voorlezing van het testament heeft afgeluisterd en daarvan mededeling heeft gedaan aan uw bloedverwant, die hij door een of ander toeval kende!

HOOFDSTUK VII

RAFFLES NEEMT MAATREGELEN

En nu deelde Raffles de jonge student zijn bezoek aan de toren in het moeras mee en de ontdekkingen, welke hij daar, in gezelschap van Charles Brand, gedaan had. Dorset had met de grootste aandacht toegelisterd en het was alsof er een zware druk van zijn ziel en zijn hersens werd opgeheven.

Hij greep de hand van Raffles en drukte ze krachtig, terwijl hij aangedaan uitriep:

— U hebt mij het leven gered, Mylord. Nu achteraf beschouwd, zou ik er misschien om kunnen lachen, maar ik kan u verzekeren, dat het, in eenzame winternachten, als de storm om het huis giert, vreselijk is om zulke dingen te zien en te horen, vooral als je zenuwgestel toch reeds geschokt is.

— Ik kan mij dat zeer goed indenken, waarde Dorset, gaf Raffles te kennen, terwijl hij zijn hand op de schouder van de jonge man legde en laat ons nu eens zien, wat de schurken hier hebben uitgevoerd.

Dorset geleidde de beide bezoekers het vertrek uit, een holle, met rode plavuizen betegelde gang door en een stenen trap af naar een kleine kelder.

— Hier zijn zij aan het werk geweest, die gewaande electriciens, Mylord! zei hij. Daar, op die plank, staan de kastjes met de batterijen voor de verschillende elektrische schellen, voor de telefoon en nog enige andere voorwerpen.

Raffles zei niets, maar nam een ladder en zette die tegen een der muren, zodat hij bij de plank kon komen, die

niet ver van de zoldering tegen de wand was bevestigd.

Hij opende een voor een de kastjes, welke de elementen omsloten en riep zegevierend uit:

— Hier heb ik al waar ik naar zocht! Het is zoals ik dacht, een sirene die voor de gelegenheid een weinig verbeterd is en die waarschijnlijk een hogere en nog sterkere klank voortbrengt dan de gewone scheeps-sirenes. De achterwand van het kastje is doorboord, zodat de klank ongehinderd naar buiten kan doordringen; door in de toren op verschillende knoppen te drukken, kan men dit instrument laten gillen, dreunen en hartverscheurende zuchten doen slaken.

Raffles had het kastje weer gesloten en kwam nu de ladder af. Hij bleef een ogenblik midden in de kelder, in gedachten verdiept, staan en riep toen uit:

— Nog nauwelijks veertien dagen scheiden u van het fatale tijdstip en ik ben er van overtuigd, dat de ellendelingen alles in het werk zullen stellen, om alsnog hun plan te doen slagen. Lukt het niet om u hier vóór die tijd weg te krijgen, dan zullen zij wellicht een ander middel beproeven, een middel, dat meer rechtstreeks op het doel afgaat. U begrijpt mij zeker wel?

— Ik begrijp u maar al te goed, Mylord! antwoordde Dorset op bittere toon. Het is hier een verlaten streek, ik ben alleen met één bediende; het moet niet zo moeilijk vallen mij uit de weg te ruimen. Maar wat kan ik tegen zulk een aanslag doen, Mylord?

— In de eerste plaats moet u de grootste voorzichtigheid in acht nemen en ten tweede moet u onze hulp aauvaarden, mijnheer Dorset.

— Wat bedoelt u, Mylord? riep Dorset uit. Wilt u zeggen, dat gij uw leven in de waagschaal zoudt stellen, om een onbekende bij te staan?

— Het zal zulk een vaart niet lopen, mijnheer Dorset, antwoordde Raffles glimlachend. En een onbekende bent u toch niet voor mij, want ik ben een buurman van u! Uw zenuwen zijn geschokt, maar de onze zijn gelukkig volkomen in orde en ik verzeker u, dat wij die schelmen een hartige ontvangst zullen bereiden, in geval zij mochten wagen, zich hier te vertonen, misschien niet aanstonds met het doel u te doden, maar dan toch om in de geheimzinnige kamer door te dringen, in de hoop, dat zij daar wel iets zouden vinden, wat hen voor hun moeite rijkelijk zou belonen.

— Maar u spreekt van die schurken voortdurend in het meervoud, Mylord! Ik weet echter zeker, dat alleen mijn neef Holcroft het eerst in aanmerking zal komen voor de erfenis van mijn oom Chelsea!

— Dat is zeer wel mogelijk, mijnheer Dorset, maar iets dergelijks kan een man alleen niet tot stand brengen! Is uw neef bijgeval een electro-technicus, een ingenieur of zo iets?

— Neen, hij is arts.

— Dan is het begrijpelijk, dat hij een ander in de arm heeft genomen, iemand die hem kon helpen bij de tenuitvoerlegging van zijn plan en misschien is het niet onmogelijk, dat ook een der klerken in het complot is, ofschoon ik het waarschijnlijk acht, dat

uw neef die ontrouwe schobbejak aanstonds met een flink bedrag zal hebben weggezonden. Als u het nodig acht, kunt u trouwens de laatste drie dagen elders uw intrek nemen. Als ik mij niet vergis, staan de bepalingen van het testament toe, drie achtereenvolgende dagen weg te blijven, of veertien dagen in het geheel.

— Nu u mij uw hulp hebt aangeboden, Mylord, ben ik een geheel ander mens geworden! riep Dorset uit. Ik denk er niet aan om weg te gaan en ik zal hier nu rustig de komst afwachten van notaris Temworth, die op de laatste dag van de termijn hier zal verschijnen, om de geheimzinnige kamer te ontzegelen.

— Zo mag ik het horen! hernam Raffles. Wij kennen nu de plannen van die heren en wij zullen ze verijdelen, dat verzeker ik u! Wij zullen ons eerst een paar nachten in hinderlaag leggen bij de toren en trachten of wij uw lieve neef en zijn medeplichtigen niet op heterdaad kunnen betrappen. De justitie zou dan maar moeten uitmaken, of hun misdrijf in de termen van de wet valt. U zult dan echter niet alleen zijn, want met uw goetvinden, zou ik hier mijn chauffeur, James willen laten, een reus van een kerel, die het wel tegen tien man opneemt! Als uw neef werkelijk voornemens is om hier binnen te dringen, dan hoop ik voor hem, dat hij niet in de handen van mijn chauffeur valt, want anders zou ik voor zijn ribben en hals ten zeerste vrezem.

— Dan houden wij dit voor afgesproken, Mylord! hernam Dorset. Wij betrekken met ons drieën de wacht op de toren en uw chauffeur blijft hier om eventuele inbrekers te ontvangen!

HOOFDSTUK VIII

DE BEDRIEGERS BEDROGEN

Het was omstreeks tien uur in de avond, toen Raffles en Brand zich weer naar Marshy Manor begaven, ditmaal vergezeld door Henderson, teneinde de jonge student te gaan afhalen voor de nachtelijke onderneming.

Het was tamelijk koud en zij moesten zich dik kleden, omdat er een gure wind stond, die vooral boven op de toren voelbaar zou zijn.

— Zou ik een wapen bij me steken, Mylord? vroeg Dorset, toen de mannen op het punt stonden te vertrekken.

— Als u een goede revolver hebt, zou ik die maar bij mij steken, mijnheer Dorset, antwoordde Raffles. U kunt toch zeker met vuurwapens omgaan?

— Ja Mylord, antwoordde Dorset glimlachend. Ik mag er mij op beroemen, dat ik bekend sta als een goed schutter.

— Ik zou u toch willen aanraden u vooral niet door uw drift te laten meeslepen, zei Raffles ernstig. De justitie zou waarschijnlijk niet in aanmerking nemen, wat u tot de daad bewogen had en u van manslag beschuldigen.

— Ik beloof u, dat ik mij zal weten te beheersen, Mylord, antwoordde Dorset. Ik ben volkomen kalm en ik zal niets doen zonder uw voorkennis.

— Daaraan zult u wel doen, mijnheer Dorset, en laat ons nu vertrekken, want ik vermoed, dat de schurken, als zij inderdaad deze nacht hun dwaasheden willen herhalen, wel vroeg zullen komen, teneinde het toestel verdekt op te stellen.

— Ik ben tot uw dienst, zei de jonge man.

Raffles gaf Henderson op zachte toon de nodige instructies en de reus nam in het midden van het sombere woonvertrek op een stoel plaats, met een vastberaden uitdrukking op zijn gelaat, die niet veel goeds beloofde voor ongewenste bezoekers, wie zij dan ook zijn mochten.

De drie mannen begaven zich op weg. Zwijgend gingen zij achter elkander voort over het smalle pad, zorg dragend elkander niet uit het oog te verliezen, wat lang niet gemakkelijk was. Alles bleef stil en niets wees er op, dat er zich mensen in de buurt bevonden.

Zo bleven zij verscheidene uren, door de muur tegen de wind beschermd, op wacht staan, slechts nu en dan op fluisterende toon enige woorden wisselend.

Er gebeurde echter niets en om twee uur in de nacht besloten de drie mannen de terugtocht te aanvaarden.

Toen zij Marshy Manor reeds weer bijna genaderd waren, drukte Dorset, Raffles en Brand krachtig de hand en zei:

— Ik weet waarlijk niet hoe ik u moet bedanken. U offert uw nachtrust voor mij op.

— Het betekent niets, mijn waarde, wij houden wel eens meer late uurtjes, zei Raffles langs zijn neus weg.

Toen zij op het punt stonden om afscheid te nemen, na de afspraak te hebben gemaakt, de volgende nacht opnieuw op wacht te gaan staan en nadat

Henderson eveneens van zijn wachtpost was ontheven, zei de jonge student:

— Er is nog één ding, waarover ik heb gedacht, Mylord en dat ik niet al te goed begrijp.

— Laat eens horen, mijnheer Dorset.

— Ik kwam vroeger menigmaal in een bioscoop en als ik het mij wel herinner, kon men dan zeer duidelijk de melkwitte straal van het licht zien, dat uit het projectie-toestel op het scherm scheen. Hoe is het mogelijk, dat noch ik noch de boeren uit de omtrek deze straal hier hebben gezien, ofschoon hij toch waarschijnlijk nog veel sterker moest zijn dan in een bioscoop?

Raffles dacht even na. Ook hem had dit verschijnsel getroffen.

— Er is maar één verklaring voor, mijnheer Dorset, zei hij tenslotte. Wellicht heeft de medeplichtige van Holcroft, blijkbaar een deskundige, een middel weten te bedenken, om de stralbundel zeer aanzienlijk te verzwakken, zonder dat dit schade doet aan de duidelijkheid van het geprojecteerde beeld. En nu goede nacht... en tot morgen!

... ..

De volgende avond op hetzelfde uur begaven Raffles, Brand en Henderson zich opnieuw naar Marshy Manor.

Toen zij zich op omstreeks 100 meter afstand van het sombere huis bevonden, bleef Henderson plotseling staan.

Hij had een zeer scherpe blik en onder de bomen van het huis meende hij een schaduw te zien rondwalen, hetgeen in deze eenzame streek zelden iets goeds betekende, vooral op dit late uur van de avond.

— Wat is er, James? vroeg Raffles, die aanstonds zelf was blijven stil staan.

— Ik zie daar iets verdachts, iemand die om het huis heenwerft, Mylord.

Zonder een woord te spreken trok Raffles zijn beide metgezellen aan de

arm in de schaduw van een paar reusachtige kastanjabomen.

Hij keek scherp toe en zag nu hoe een man van rijzige lichaamsbouw langzaam voor het huis op en neer liep, nu en dan stil stond, om een blik op de vensters te werpen en zich tenslotte verwijderde in de richting van het moeras.

Raffles wachtte nog even en wenkte toen zijn beide metgezellen hem te volgen. Er werd geen woord meer gesproken vóór Raffles de klopper op de buitendeur had laten vallen.

De oude bediende verscheen en liet de drie mannen aanstonds bij zijn meester. Nadat de begroeting had plaats gehad, begon Raffles:

— Neem mij niet kwalijk, dat ik met de deur in huis val, mijnheer Dorset, maar ik zou u wel willen vragen, of u vanavond bezoek hebt gehad.

— Bezoek? In het geheel niet! riep de jongeman verwonderd uit. Waarom vraagt u dat?

— Omdat wij zoeven een man om uw huis hebben zien sluipen. Hebt u zelf niets gezien?

— Niets!

— Wanneer bent u in gewone omstandigheden gewend naar bed te gaan?

— Uiterlijk om tien uur, vaak reeds om half tien, en soms wel om negen uur.

— Is dat bekend in de buurt?

— Daar kunt u zeker van zijn! De streek is hier zo dun bevolkt, dat men alles aanstonds van elkander weet.

— Dan vrees ik, mijnheer Dorset, dat die man niet veel goeds in de zin had!

— Hoe zag hij er uit? vroeg Dorest levendig.

— Dat was in de duisternis natuurlijk niet zo te zien, maar hij leek mij zeer lang en slank toe.

— Dan kan het mijn neef Holcroft geweest zijn, want die heeft een lange gestalte! riep Dorset uit. Zou het misschien dan toch voor hedennacht zijn?

— Dat is zeer goed mogelijk, antwoordde Raffles kalm. In ieder geval geloof ik, dat wij er het beste aan doen, als wij onze krachten ditmaal niet versnipperen en allen hier blijven. Geloof u, dat men het licht hier in de kamer buiten kan zien.

— Ja, dat heb ik zelf meermalen opgemerkt.

— Dan wachtte die geheimzinnige persoon zeker op het uitdraaien van het licht, vervolgde Raffles. Hebt u mij niet gezegd, dat de verzegelde kamer met twee ramen op de tuin uitziet?

— Ja en op het moeras, Mylord.

— Dan zullen wij onze maatregelen diensovereenkomstig gaan nemen, zei Raffles.

Hij wendde zich tot Henderson en zei:

— Jij gaat in de tuin op wacht staan, James, en verbergt je achter een van de struiken. Zodra je iets verdachts ziet naderen van de kant van het moeras, laat je tweemaal de roep van een nachtuil horen. Wij zijn dan gewaarschuwd. Mijnheer Brand houdt vóór het huis de wacht en verbergt zich ook, zodat men hem niet kan zien. Zodra hij iets verdachts mocht bemerken, waarschuwt hij mijnheer Dorset en mij, die binnen zullen blijven, in het vertrek naast de verzegelde kamer, door een kiezelsteentje tegen het raam te werpen. Zorg er echter voor, dat onze nachtelijke bezoekers niets zien of horen vóór zij goed en wel binnen zijn.

Nadat aldus de posten verdeeld waren en Brand en Henderson zich in hun hinderlaag hadden opgesteld, gingen Raffles en Dorset een vertrek op de eerste verdieping binnen, dat gelegen was naast de verzegelde kamer.

Daar zaten zij, geduldig als katten, zonder een woord te spreken.

Plotseling, om half twaalf ongeveer, klonk buiten in de nacht de klagende roep van een nachtuil, twee keren herhaald en bijna tegelijkertijd klonk er

een harde tik van een geworpen steentje tegen de ruit van het vertrek, waar Raffles en Dorset in de dikste duisternis op de loer zaten.

Raffles stond zacht op en fluisterde:

— Blijft u hier, ik zal eens zien, wat ze aan de achterzijde van het huis uitvoeren.

Hij stak de gang over en trad een ander vertrek binnen, waarvan de vensters eveneens op de tuin en het moeras uitzicht gaven.

In het eerste kon hij volstrekt niets onderscheiden, maar toen zijn ogen aan de duisternis gewend waren, zag hij een gedaante in de tuin langzaam nader sluipen en zich richten naar een lange schuur, die op het achtererf stond en waar allerlei tuingereedschappen lagen.

De persoon, die daar kwam aansluiten, morrelde wat aan de deur van de schuur, ging binnen en keerde een ogenblik later terug met een lange ladder.

Hij zette dit voorwerp tegen de muur, zodat het uiteinde terecht kwam juist tussen de beide ramen van het verzegelde vertrek, die met zware luiken gesloten waren.

— Zo... zo...? Is dat de bedoeling? mompelde Raffles voor zich heen. De heren willen dus de kip met de gouden eieren slachten. Ik geloof, dat het tijd wordt om in te grijpen.

Hij wierp nogmaals een blik naar buiten en zag nu een tweede gedaante langzaam naderbij sluipen.

Hij kon zich geen ogenblik vergissen, het was zijn chauffeur, de reusachtige Henderson!

Intussen scheen de nachtelijke bezoeker ergens op te wachten, waarschijnlijk op een helper, die wel voor het huis de wacht zou houden.

Het duurde niet lang, of deze verscheen om de hoek van het huis en vatte bij de voet van de ladder post, terwijl de ander naar boven begon te klimmen.

Raffles wachtte kalm tot hij bijna boven was, rukte toen eensklaps het raam open en riep met zijn heldere stem naar buiten:

— James, steek mij dat vrachtje eens toe! Ik kan er niet bij!

Dat was juist een kolfje naar Henderson's hand. Met een enkele sprong kwam hij van achter een dikke boom te voorschijn, onthaalde de man aan de voet van de ladder, die te verbouwereerd was om een vin te verroeren, op een kaakslag, die hem vijf meter verder in het zand deed bijten en greep toen de ladder vast die hij, met de man nog steeds op de bovenste sport, met uitgestrekte armen en met het grootste gemak van de wereld, aan Raffles toestak, zoals men iemand een brandende lucifer offreert.

Dit alles had nauwelijks enige seconden geduurd en het was zo vlug in zijn werk gegaan, dat toen Dorset kwam aansnellen, Raffles zijn ladderman reeds met een touw gebonden en onschadelijk gemaakt had.

Er werd dadelijk licht gemaakt en met een kreet van verbazing riep Dorset uit:

— Hugh Morris! Mijn studie-collega van de universiteit. Dus zo diep ben je gezonken?

Vol verachting verachting wendde hij zich af van de man met zijn verlopen uiterlijk, zijn waterige ogen en zijn blik als van een geslagen hond, maar eensklaps riep hij uit:

— Maar waar is mijn neef? Waar is Holcroft?

— Hier is het jonge mens, mijnheer Dorset, klonk de luide stem van Henderson.

Hij trad binnen met het lichaam van een man, dubbelgevouwen als een waszak, over zijn schouder. Hij wierp hem tamelijk onzacht in een stoel neer en vervolgde:

— Daar hebt u het moois, maar ik weet niet of er nog veel leven in zit!

— Ja, hij is het! mompelde Dorset.

Een tijdlang werd er niet gesproken in het kleine vertrek. Eindelijk sloeg Holcroft de ogen op en wierp een verwilderde blik om zich heen.

Raffles trad op hem toe en zei koel:

— Ik moet u zeggen, dat uw plannen mislukt zijn, mijnheer Holcroft. U zult er verstandig aan doen, eerlijk op te biechten, hoe u aan de wetenschap bent gekomen, dat uw neef onder zekere omstandigheden een groot vermogen zou erven.

— Ik geloof niet, dat ik dat behoef te zeggen! antwoordde de schurk. Ik ken je in het geheel niet en ik begrijp niet, waarmee je je bemoeit!

Raffles haalde de schouders op.

— Zoals u wilt, zei hij. De justitie zal er wel achter komen. Anders zullen wij het wel aan notaris Temworth vragen, die zal het ook wel weten.

Op dat ogenblik liet de zwakke stem van de ladderman zich horen.

— Laten Wij maar liever bekennen, John! zei hij. Er is toch niets meer aan te doen!

Hij wendde zich tot Raffles en vervolgde:

— Wij weten het van een klerk van de notaris. Hij heet Sam Buck.

— Dat is voldoende, zei Raffles kortaf. Voor het overige is dit een zaak van de politie. Laat het u voldoende zijn, dat wij uw fraaie installaties in de torenkamer hebben ontdekt...

... ..

Er waren veertien dagen verlopen, sedert de gebeurtenissen, die hier beschreven zijn.

Raffles en Brand waren reeds weer naar Londen teruggekeerd, na er getuige van te zijn geweest, hoe de twee schurken door de politie van het district in verzekerde bewaring werden genomen.

Zij keerden naar Canterbury terug met dezelfde trein, waarmee notaris Temworth reisde, op de laatste dag van de in het testament gestelde termijn.

Gezamenlijk bereikten zij Marshy Manor, waar Dorset en zijn verloofde, Elena Collard, hen reeds wachtten.

De jongeman was in die weinige dagen onkenbaar veranderd en het was duidelijk te zien, dat er een grote last van hem was afgewenteld.

Dadelijk werd, in tegenwoordigheid van Raffles en Brand, die voor deze gelegenheid speciaal door de jonge student waren uitgenodigd, de geheimzinnige kamer geopend, nadat de notaris

de zegels had verwijderd.

Nieuwsgierig traden allen binnen.

Het vertrek was geheel ledig, op een withouten tafel, in het midden van de kamer, na.

Op die tafel stond een ijzeren kistje van ouderwets maaksel en de sleutel lag er naast, op een papiertje, waarop de volgende weinige woorden geschreven stonden:

«Geduld en zelfbeheersing zijn de fundamenten van het menselijk geluk».

De notaris opende het kistje.

Het was tot aan de rand gevuld met goudstukken.

Temworth legde zijn hand op het goud en zei op ernstige toon:

— Dit kistje bevat voor 120.000 pond sterling aan goud, mijnheer Dorset. Het is van dit oogenblik af uw eigendom. De laatste wens van uw oom was, dat u het als een goed mens zoudt gebruiken...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Chantage en Hypnose

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van «Goudhaar».
29. — «Goudhaar».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropolitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Mislukte Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.

